

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

L. FRANK BAUM

UYARLAYAN: ELİF DİNÇER

OZ BÜYÜCÜSÜ

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Oz Büyücüsü

L. Frank Baum

**L. FRANK BAUM
ÖZ BÜYÜCÜSÜ**

**ÖZGÜN ADI
THE WONDERFUL WIZARD OF OZ**

**ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR**

**© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
Sertifika No: 40077**

**UYARLAYAN
ELİF DİNÇER**

**RESİMLEYEN
WILLIAM W. DENSLOW**

**EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR**

**GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM**

**1. BASIM: NİSAN 2017
11. BASIM: OCAK 2022
Genel Yayın Numarası: 3769**

ISBN 978-605-332-996-1

**Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek
metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz,
yayınlanamaz ve dağıtılamaz.**

**BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP 1.SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr**

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Oz Büyücüsü

L. Frank Baum

Uyarlayan
Elif Dinçer

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

1. BÖLÜM

HORTUM

Dorothy, geniş Kansas düzlüklerinin ortasında, çiftçi olan Henry Enişte ve eşi Em Teyze'yle birlikte yaşıyordu. Dört duvar ve bir çatıdan oluşan tek odalı, küçücük evlerinde çok az eşya vardı. Evin tavan arası veya bodrumu yoktu; yalnızca, evin altına kazılmış hortum sığınağı adını verdikleri ufak bir delik vardı. Önüne çıkan her şeyi yıkan korkunç fırtınalar ve hortumlar ortaya çıktığında, aile buraya sığınırđı. Bu sığınağı ulaşmak için odanın tam ortasındaki kapağı açıp bir merdivenle ufak, karanlık deliğı inerlerdi.

Em Teyze buraya yerleştğinde genç ve güzel bir gelindi. Güneş ve rüzgâr onu da değıştirmişti. Gözlerinin ışıltısını söndürmüş, geriye durgun bir gri bırakmıştı; yanaklarının ve dudaklarının kızılı gitmiş, onların yerine de griler yerleşmişti.

Henry Enište asla gülmezdi. Sabahtan geceye çalışır ve neşe nedir bilmezdi. O da uzun sakalından yıpranmış botlarına kadar griydi; katı ve ciddi görünür, nadiren konuşurdu.

Dorothy'yi güldüren ve onun çevresi gibi donuklaşmasını önleyen şey Toto'ydu. Toto ipek gibi uzun tüyleri ve komik minicik burnunun iki yanında mutlulukla parıldayan kara gözleri olan, ufak siyah bir köpekti. Toto bütün gün koşar, Dorothy de onunla oynar ve onu çok severdi.

Ancak o gün oynamıyorlardı. Henry Enište kapının önünde oturmuş, her zamankinden daha da gri olan gökyüzüne endişeyle bakıyordu. Dorothy de kollarında Toto, kapı eşiğinde dikilip gözlerini gökyüzüne çevirmişti. Em Teyze bulaşıkları yıkıyordu.

Kuzeyde, uzaklardan rüzgârın alçak iniltisi duyuluyordu ve Henry Enište'yle Dorothy yaklaşan fırtınadan önce dalga dalga eğilen uzun otları görebiliyorlardı. Aniden güneyden ılık çalarak gelen

sert rüzgârla o tarafa döndüler ve o yöndeki otların da yerlere yattığını gördüler.

Henry Enişte aniden ayağa kalktı.

“Bir hortum geliyor Em,” diye seslendi karısına. Em Teyze elindeki işi bıraktı ve kapıya koştu. Tek bakışta tehlikenin yaklaşmakta olduğunu anlamıştı.

“Çabuk Dorothy!” diye haykırdı. “Bodruma in!”

Toto, Dorothy’nin kollarından kurtularak yatağın altına saklandı ve Dorothy de onu almak için eğildi. Fena hâlde korkmuş olan Em Teyze yerdeki kapağı açtı ve ufak, karanlık deliğe inmek için merdivene yöneldi. Dorothy, Toto’yu kaptığı gibi teyzesinin peşinden koştu. Daha merdivene varamamışken, pencerelerden korkunç bir ses yükseldi ve ev öyle bir sallandı ki Dorothy dengesini kaybedip yere düştü.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu.

Ev birkaç kez kendi etrafında döndü, sonra yavaşça havalandı. Dorothy kendini sanki balonla yükseliyormuş gibi hissetti.

Güney ve kuzey rüzgârları tam da evin durduğu noktada birleşiyordu, bu yüzden burası hortumun merkeziydi. Hortumun merkezinde hava genellikle durgundur, fakat rüzgâr evin her tarafına basınç uyguladığından onu hortumun tepesine kadar taşıdı ve tıpkı bir tüy gibi kolaylıkla taşıyarak kilometrelerce öteye sürükledi.

Çok karanlıktı ve rüzgârın ulumaları korkunçtu, fakat Dorothy aslında oldukça rahat olduğunu fark etti. Evin birkaç kere kendi etrafında dönmesi ve bir kere de sertçe sarsılması dışında, Dorothy tıpkı beşikteki bir bebek gibi nazikçe sallandığını hissetti.

Sallanan eve ve inleyen rüzgâra rağmen Dorothy bir süre sonra gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

2. BÖLÜM

BİDİKLARLA TANIŞMA

Dorothy öyle ani ve şiddetli bir darbeyle uyandı ki eğer yumuşacık yatağında yatmıyor olsa yaralanabilirdi. Zangırdayan eve bakarak nefesini tuttu ve ne olduğunu merak etti. Bu arada Toto da minik soğuk burnunu onun yüzüne dayamış, üzüntüyle inliyordu. Dorothy yattığı yerde doğruldu ve evin artık hareket etmediğini fark etti. Hava da artık karanlık değildi, pencerelerden dolan gün ışığı odayı aydınlatıyordu. Dorothy yataktan fırladı ve Toto'yla birlikte koşarak kapıyı açtı.

Küçük kız gördüğü manzara karşısında heyecanla çığlık attı.

Hortum, evi muhteşem güzellikteki bir arazinin ortasına bırakmıştı. Her tarafta yeşil çimenler, leziz görünen kocaman meyveleri olan heybetli ağaçlar vardı. Biraz ilerideki minik dere, yeşilliklerin arasından pırıldayarak akıyor ve çok uzun zamandır

çorak düzlüklerde yaşayan küçük kızın bayıldığı bir ezgi mırıldanıyordu.

Dorothy bu tuhaf ve güzel manzaraya bakarken, o güne kadar gördüğü en garip ve renkli grubun ona doğru yaklaşmakta olduğunu fark etti. Bunlar, Dorothy'nin alışkın olduğu yetişkinler kadar büyük değildi, fakat hiçbiri de o kadar küçük sayılmazdı. Aslında, yaşına göre uzun sayılabilecek olan Dorothy'yle aynı boyda olmalarına rağmen çok daha yaşlı görünüyorlardı.

Üç erkek ve bir kadın vardı, hepsi de oldukça tuhaf giyinmişti. Başlarının otuz santim kadar üstüne yükselerek ufak bir noktada birleşen koni şeklinde şapkalar takmışlardı. Erkeklerin şapkaları maviydi, kadınsa beyaz bir şapka takmış ve beyaz bir elbise giymişti. Erkeklerin giysileri şapkalarıyla aynı renkti ve iyi cilalanmış ayakkabılarının daha koyu mavi olan ucu bir rulo gibi kıvrılmıştı. Dorothy iki erkeğin, Henry Enişte kadar yaşlı olduklarını düşündü çünkü sakalları vardı. Ama ufak kadın şüphesiz daha ihtiyardı. Yüzü kırışıklarla doluydu, saç da bembeyazdı. Ufak, yaşlı kadın Dorothy'nin yanına geldi, hafifçe eğilerek selam verdi ve son derece tatlı bir sesle konuşmaya başladı:

“Bıdıklar diyarına hoş geldin yüce büyücü. Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürdüğün ve halkımızı esaretten kurtardığın için sana çok teşekkür ederiz.”

Dorothy onu merakla dinledi. Acaba ihtiyar kadının neden ona büyücü demiş ve neden Doğu'nun

Kötü Cadısı'nı öldürdüğünü söylemişti? Dorothy, bir hortumla buraya, evinden kilometrelerce öteye sürüklenmiş masum, zararsız bir kızcağızdı ve hayatı boyunca kimseyi öldürmemişti. Tereddütle, "Çok naziksiniz ama bir hata olmalı," dedi. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Sen değil ama evin öldürdü," diye güldü ufak, ihtiyar kadın. "İkisi aynı şey sayılır. Bak!" diye devam etti evin köşesini işaret ederek. "İşte ayakları, hâlâ şu tahta parçasının altından görünüyor."

"Eyvah!" diye haykırdı Dorothy ellerini üzüntüyle birbirine vurarak. "Ev onun üstüne düşmüş olmalı. Ne yapacağız şimdi?"

"Yapılacak bir şey yok," dedi ufak kadın sakince.

"Ama o kimdi?" diye sordu Dorothy.

"Söylediğim gibi – o, Doğu'nun Kötü Cadısı'ydı," diye yanıt verdi ufak kadın. "Yıllardır Bıdıkları esaret altına almıştı, onları gece gündüz esir olarak kullanıyordu. Artık hepsi özgür ve yaptıkların için sana minnettar."

"Bıdıklar kim?" diye sordu Dorothy.

"Kötü cadının hâkimiyetindeki Doğu Diyarı'nda yaşayan halk."

"Sen de bir Bıdık mısın?" diye sordu Dorothy.

"Hayır ama Kuzey Diyarı'nda yaşamama rağmen onların dostuyum. Doğu'nun Cadısı'nın öldüğünü görünce Bıdıklar bana hemen bir ulak gönderdiler, ben de hızla geldim. Ben Kuzey'in Cadısı'yım."

“Gerçekten mi?” diye haykırdı Dorothy. “Sen gerçek bir cadı mısın?”

“Evet, elbette,” diye yanıt verdi ufak kadın. “Ama ben iyi bir cadıyım ve insanlar beni severler. Fakat buraya hükmeden kötü cadı kadar kuvvetli değilim, öyle olsaydım halkı ben özgürleştirirdim.”

“Fakat ben bütün cadıların kötü olduğunu sanıyordum,” dedi, gerçek bir cadıyla karşı karşıya olduğu için biraz korkan Dorothy.

“Ah, hayır, bu çok yapılan bir hata. Oz Diyarı’nda yalnızca dört cadı vardır ve bunların ikisi, Güney ve Kuzey’de yaşayanlar iyi cadılardır. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü ben de onlardan biriyim. Doğu ve Batı topraklarına hükmedenlerse gerçekten kötü cadılardır, fakat sen artık onlardan birini öldürdüğüne göre, tüm Oz Diyarı’nda sadece bir kötü cadı kaldı – Batı’da yaşayan. Bir de büyücüler var.”

“Büyücüler kim?” diye sordu Dorothy.

Cadı, sesini iyice alçaltarak, “Oz, en büyük büyücüdür,” dedi. “Geri kalan herkesten daha kuvvetlidir. Kendisi Zümrüt Kenti’nde yaşar.”

Dorothy bir soru daha soracaktı fakat bir süredir sessizce dikilen Bıdıklar aniden haykırarak, kötü cadının evin altında yatmakta olduğu köşeyi işaret ettiler.

Ufak, ihtiyar kadın, “Ne oldu?” diye sordu, o tarafa baktı ve gülmeye başladı. Cadının ayakları tamamen yok olmuş, ortada gümüş rengi ayakkabılar dışında bir şey kalmamıştı.

“Öyle yaşlıydı ki,” diye açıkladı Kuzey’in Cadısı, “güneşte hemen kuruyuverdi. Fakat gümüş ayakkabılar senin ve onları giymelisin. Bunlar büyülüdür.” Uzanıp ayakkabıları yerden aldı ve üstlerindeki tozu silkeledikten sonra Dorothy’ye uzattı.

Dorothy ayakkabıları eve taşıdı ve masanın üstüne koydu. Sonra dışarı çıkarak Bıdıklara, “Teyzem ve eniştem için endişeleniyorum, eminim onlar da benim için endişeleniyordur,” dedi. “Eve dönmeme yardım eder misiniz?”

Bıdıklar ve cadı önce birbirlerine, sonra Dorothy’ye baktılar ve başlarını iki yana salladılar.

Dorothy ağlamaya başladı çünkü bu yabancı insanların arasında kendini yapayalnız hissetmişti. Ufak, ihtiyar kadın şapkasını çıkardı ve ucunu burnunun ucuna değdirerek, ciddi bir sesle, “Bir, iki, üç,” diye saydı. Şapka bir anda bir tahta parçasına dönüştü ve üzerinde beyaz tebeşirle yazılmış bir yazı belirdi:

“DOROTHY ZÜMRÜT KENTİ’NE GİTMELİ.”

Ufak, ihtiyar kadın tahta parçasını burnundan uzaklaştırdı, üzerinde yazanları okudu ve “Dorothy sen misin hayatım?” diye sordu.

Başını kaldırıp gözlerini silen Dorothy, “Evet,” dedi.

“O hâlde Zümrüt Kenti’ne gitmelisin. Belki Oz sana yardım eder.”

“Oraya nasıl gidebilirim?” diye sordu Dorothy.

“Yürümelisin. Bu, uzun bir yolculuk olacak. Oz Diyarı güzel olsa da bazen karanlık ve korkunçtur. Ancak zarar görmemen için bildiğim bütün büyüleri kullanacağım ve sana bir öpücük vereceğim. Kuzey’in Cadısı tarafından öpülmüş birine zarar vermeye kimse cesaret edemez.”

Dorothy’ye yaklaştı ve alnına nazikçe bir öpücük kondurdu. Dorothy, ufak, ihtiyar kadının dudaklarının değdiği yerde yuvarlak, ısıltılı bir iz bıraktığını sonradan fark etti.

“Zümrüt Kenti’ne giden yol sarı tuğlalarla döşenmiştir,” dedi cadı. “Görmemen imkânsız. Oz’un yanına gittiğinde ondan korkma, öykünü anlat ve yardımını iste. Güle güle hayatım.”

Üç Bıdık yerlere kadar eğilerek Dorothy’yi selamladılar, ona iyi yolculuklar dilediler, sonra ağaçların arasında gözden kayboldular. Cadı, Dorothy’ye bakarak başını dostça eğdi, sol topuğunun üstünde üç kez döndü ve birden yok oluverdi.

3. BÖLÜM

DOROTHY, KORKULUK'U KURTARIYOR

Dorothy yalnız kaldığında ne kadar acıktığını fark etti. Dolabı açarak kendine birkaç dilim ekmek kesti, üstüne de tereyağı sürdü. Ekmeğinin birazını Toto'yla paylaştı, sonra raftan bir kova alarak dereye gitti ve berrak, tertemiz suyla doldurdu. O sırada, dallardan sarkan leziz meyveleri gördü ve birazını topladı, bunlar kahvaltı için mükemmel olurdu.

Sonra eve döndü, Toto'ya ve kendine serin, berrak sudan doldurarak Zümrüt Kenti'ne yapacağı yolculuk için hazırlanmaya başladı.

Dorothy'nin sadece bir elbisesi daha vardı. Bu mavi-beyaz pötikareli bir elbiseydi ve mavileri çok yıkanmaktan hafifçe solmuş olsa da hâlâ güzel görünüyordu. Dorothy dikkatle temizlendi ve elbisesini giydi. Ufak sepetini, dolaptan aldığı ekmekle doldurdu, sonra ayaklarına baktı ve ayakkabıları-

nın ne kadar eski olduğunu gördü. O anda gözüne, masanın üstündeki gümüş ayakkabılar çarptı.

Eski ayakkabılarını çıkardı ve gümüş ayakkabıları denedi. Ayakkabılar sanki onun için üretilmiş gibi ayağına tam oldu.

“Hadi Toto,” dedi. “Zümrüt Kenti’ne gidip, Muhteşem Oz’a Kansas’a nasıl döneceğimizi soralım.”

Çevrede birçok yol vardı, fakat Dorothy’nin sarı tuğlalardan yapılmış yolu bulması uzun sürmedi. Yürümeye devam ederken, çevredeki manzaranın ne kadar güzel olduğunu görerek şaşırdı. Yolun iki yanında masmavi boyanmış güzel çitler, onların arkasında da tahıl ve sebzelerle dolup taşan tarlalar vardı. Bıdıkların evleri, tepesi kubbe şeklinde, yuvarlak ve eski yapılarıydı. Hepsi de maviye boyanmıştı, çünkü Doğu Diyarı’nda en sevilen renk maviydi.

Akşama doğru, Dorothy yürümekten yorulup geceyi nerede geçireceğini merak etmeye başlamışken, diğerlerinden daha büyük bir eve rastladı. Evin önündeki yemyeşil çimenlerde bir sürü insan dans ediyordu. Beş küçük kemancı oldukça gürültülü bir parça çalıyor, leziz meyveler, yemişler, pastalar, turtalar ve daha bir sürü güzel yiyeceklerle dolu büyük masanın yanındaki insanlar da gülüyor ve şarkı söylüyorlardı.

Herkes Dorothy’yi kibarca selamladı, sonra onu akşam yemeği yemesi ve geceyi orada geçirmesi için

davet ettiler. Bu, o diyarın en zengin Bıdıklarından birinin eviydi ve adam, kötü cadıdan kurtulmalarının şerefine bir ziyafet veriyordu.

Dorothy iştahla yemeğini yerken, Boq adındaki zengin Bıdık da ona sürekli yeni yemekler ikram etti. Dorothy doyduktan sonra bir kanepeye oturup, dans edenleri seyretti.

Boq onun ışıltılı ayakkabılarını gördüğünde, “Çok ulu bir büyücü olmalısın,” dedi.

“Neden?” diye sordu Dorothy.

“Çünkü gümüş rengi ayakkabılar giyiyorsun ve kötü cadıyı öldürdün. Ayrıca elbisende beyazlar var ve sadece cadılarla büyücüler beyaz giyer.”

Dorothy elbisesinin kırısklıklarını düzelterek, “Elbisem mavi-beyaz pötikareli,” dedi.

“Böyle giyinmen büyük incelik,” dedi Boq. “Mavi, Bıdıkların rengidir; beyaz da cadıların. Böylece senin dost canlısı bir cadı olduğunu anlıyoruz.”

Dans edenleri izlemekten yorulduğunda, Boq onu evine davet edip, içinde güzel bir yatak bulunan bir odaya götürdü. Çarşaf lar maviydi ve Dorothy sabaha kadar mışıl mışıl uyudu. Toto da yatağın yanındaki mavi kilime kıvrılıp yattı.

Dorothy sabah iştahla kahvaltı ederken, “Zümrüt Kenti ne kadar uzakta?” diye sordu.

Boq hüznü lü bir ifadeyle, “Bilmiyorum,” dedi, “oraya hiç gitmedim. Onunla bir iş in yoksa Oz’dan

uzak durmak en iyisidir. Fakat Zümrüt Kenti uzakta, oraya varman günler sürecektir. Buradaki topraklar güzel ve sakindir, ama yolculuğunu tamamlamadan önce zorlu ve tehlikeli yerlerden de geçeceksin.”

Dorothy arkadaşlarına veda etti ve bir kez daha sarı tuğlalı yolu takip etmeye başladı. Birkaç kilometre yürüdükten sonra durup dinlenmek istedi, o yüzden yolun kenarındaki çitin üstüne çıkıp oturdu. Çitin arkasında uçsuz bucaksız bir mısır tarlası vardı ve ileride, kuşları mısırlardan uzak tutmak için bir sopanın ucuna yerleştirmiş bir korkuluk görünüyordu.

Dorothy çenesini elinin üstüne koydu ve düşünceli gözlerle korkuluğa baktı. Korkuluğun kafası samanla doldurulmuş ufak bir çuvaldı, yüze benzermesi için üstüne bir çift göz, bir burun ve bir ağız çizilmişti. Bir zamanlar bir Bıdık’a ait olan sivri uçlu mavi bir şapkası vardı ve samanla doldurulmuş gövdesine de eski, rengi solmuş mavi giysiler giydirilmişti. Ayaklarında, bu diyardaki herkesin giydiği ucu mavi eski ayakkabılar vardı ve korkuluk, mısırlardan yukarıda durması için bir direğe asılmıştı.

Dorothy korkuluğun tuhaf, boyalı yüzünü incelerken, korkuluğun bir gözünü yavaşça kırptığını görünce şaşırıverdi. İlk başta yanıldığını sandı çünkü Kansas’taki korkulukların hiçbiri göz kırpmazdı, ama karşısındaki korkuluk şimdi de ona dostça

başını sallamıştı. Dorothy çitten inip korkuluğun yanına giderken, Toto da direğin etrafında dönerek havlamaya başladı.

“İyi günler,” dedi Korkuluk, oldukça kısık bir sesle.

Dorothy şaşkınlıkla, “Sen konuşabiliyor musun?” diye sordu.

“Elbette,” diye yanıtladı Korkuluk. “Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler,” dedi Dorothy kibarca. “Sen nasılsın?”

“Ben pek iyi sayılmam,” dedi Korkuluk hüznle, “çünkü kargaları kovalamak için gece gündüz burada asılı durmak çok sıkıcı bir iş.”

“Aşağı inemiyor musun?” diye sordu Dorothy.

“Hayır çünkü bu direğe asıldım. Eğer sırtımı direkten ayırabilirsen sana minnettar olurum.”

Dorothy uzanarak onu kolaylıkla aşağı indirdi, çünkü Korkuluk samanla doldurulduğundan oldukça hafifti.

“Çok teşekkürler,” dedi Korkuluk gerinirken, “Sen kimsin? Ve nereye gidiyorsun?”

“Benim adım Dorothy,” dedi küçük kız. “Zümrüt Kenti’ne gidiyorum, Muhteşem Oz’dan beni Kansas’a geri göndermesini rica edeceğim.”

“Zümrüt Kenti nerede?” diye sordu Korkuluk. “Ve Oz da kim?”

“Ah, bilmiyor musun?” dedi Dorothy şaşkınlıkla.

“Elbette bilmiyorum, Ben hiçbir şey bilmem ki. Baksana samanla doluyum, yani beynim yok,” diye yanıt verdi Korkuluk üzüntüyle.

“Ah,” dedi Dorothy. “Senin adına çok üzül-düm.”

“Sence,” dedi Korkuluk, “seninle birlikte Züm-rüt Kenti’ne gelirsem, Oz bana da beyin verir mi?”

Dorothy, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama istersen benimle gelebilirsin. Eğer Oz sana beyin vermezse ne kaybedersin ki?”

“Bu doğru,” dedi Korkuluk. “Bu arada,” diye devam etti sesini iyice alçaltarak, “Kollarımın ve bacaklarımın samanla dolu olmasına hiç aldırımı-yorum çünkü canım hiç acımıyor. Eğer biri aya-ğımın basarsa ya da bana iğne batırırsa hiç sorun olmuyor çünkü hissetmiyorum. Fakat insanların bana ahmak demesini istemiyorum ve eğer kafam-da seninki gibi bir beyin değil de saman olursa nasıl bir şeyler öğrenebilirim?”

Birlikte yola doğru yürüdüler. Dorothy Korku-luk’un çiti aşmasına yardım etti, sonra Zümrüt Kenti’ne giden yolda ilerlemeye başladılar.

Toto ilk başta, aralarına birinin katılmasına hiç memnun olmadı. Doldurulmuş Korkuluk’u kokla-yıp durdu ve hatta ona hırladı.

“Toto’yu umursama,” dedi Dorothy yeni arka-daşına. “Asla ısırılmaz.”

“Ah, korkmuyorum,” diye yanıtladı Korkuluk. “Samanı yaralayamaz ki. İzin ver de sepetini ben taşıyayım. Yorulmadığım için hiç sorun olmaz. Sana bir sır vereyim mi?” diye devam etti yürürken. “Dünyada korktuğum tek bir şey var.”

“Nedir o?” diye sordu Dorothy. “Seni yapan Bıdık çiftçi mi?”

“Hayır,” diye yanıt verdi Korkuluk. “Yanan bir kibrit.”

4. BÖLÜM

ORMANA GİDEN YOL

Birkaç saat sonra yol engebeli hâle gelmeye başladı ve yürümek öyle zorlaştı ki Korkuluk sürekli oradan buradan fırlamış sarı tuğlalara takılarak düşüp durdu. Buradaki çiftlikler geride bıraktıkları kadar bakımlı değildi. Evler ve meyve ağaçları daha seyrekti, üstelik yürümeye devam ettikçe etraf ıssızlaşıyordu.

Öğle vaktinde yolun kenarına, bir derenin yanına oturdular ve Dorothy sepetini çıkararak içinden biraz ekmek çıkardı. Korkuluğa da ikram etti, ama o istemedi.

“Ben hiç acıkmam ki,” dedi. “İyi ki acıkmıyorum, çünkü ağzım sadece bir çizgiden ibaret ve eğer yemek yiyebilmek için bir delik açsaydım ağzımdan dışarı samanlar taşardı, bu da başımın şeklini bozardı.”

Dorothy yemeğini bitirdiğinde, Korkuluk, “Bana kendin ve geldiğin yer hakkında bir şeyler söyle,” dedi. Dorothy de ona Kansas’ı ve hortumun onu nasıl Oz Diyarı’na taşıdığını anlattı. Sonra, “Dinlenirken sen de bana bir hikâye anlatır mısın?” diye sordu.

Korkuluk ona sitem dolu gözlerle baktı ve konuşmaya başladı:

“O kadar kısa süredir hayattayım ki aslında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Daha dün değil evvelki gün yapıldım. Ondan önce dünyada olanlar hakkında hiç bilgim yok. Neyse ki çiftçi kafamı doldurduğunda, ilk önce kulaklarımı çizdi, böylece neler olduğunu duyabildim. Yanında başka bir Bıdık vardı ve ilk duyduğum şey, çiftçinin söyledikleri oldu: ‘Bu kulakları beğendin mi?’

Diğer Bıdık, ‘Düz değiller,’ dedi.

Çiftçi, ‘Olsun,’ dedi. Sonra gözlerimi çizdi, ben de önce ona, sonra da çevredeki her şeye merakla baktım. Çiftçi sonra burnumu ve ağzımı çizdi. Fakat konuşmadım, çünkü o sırada ağzın ne işe yaradığını bilmiyordum. Gövdemi, kollarımı ve bacaklarımı doldurmalarını izlerken çok eğlendim. En sonunda kafamı gövdemin üstüne yerleştirdiklerinde gururlandım, çünkü herkes kadar insan olduğumu düşündüm.

Çiftçi, ‘Bu çocuk kargaları bir güzel korkutur,’ dedi. ‘Tıpkı bir insana benziyor.’

Diğeri, ‘Tam bir insan oldu,’ dedi ve ben de aynı fikirdeydim. Çiftçi beni kolunun altına sıkıştırıp mısır tarlasına götürdü ve bulduğun direğe yerleştirdi. O ve arkadaşı bir süre sonra uzaklaşıp beni yalnız bıraktılar.

Bu şekilde yalnız kalmaktan hoşlanmamıştım. O yüzden onların peşinden gitmeye çalıştım. Fakat ayaklarım yere değmediğinden, orada kalakaldım. Sonra kargalar ve başka kuşlar mısır tarlasına doluştu, fakat beni görünce Bıdık zannedip hemen uçtular. Ben de mutlu oldum ve kendimi oldukça önemli biri gibi hissettim. Bir süre sonra ihtiyar bir karga yakınüma uçu, bana dikkatlice baktı ve omuzuma konarak, ‘Acaba o çiftçi beni böyle sersemce bir hamleyle kandırabileceğini nasıl düşünmüş?’ dedi. ‘Mantıklı her karga senin sadece samanla doldurulmuş bir korkuluk olduğunu anlayabilir.’ Sonra ayaklarımın dibine konarak mısırları yemeye başladı. Ona hiçbir şey olmadığını fark eden diğer kargalar da geldiler. Bir anda çevrem bir sürü kuşla doldu.

Üzüldüm çünkü hiç de iyi bir korkuluk olmadığını anladım. Kargalar uçup gittikten sonra uzun uzun düşündüm ve bir beyne sahip olmak için elimden geleni yapmaya karar verdim. Şansıma sen beni o direktan kurtardın ve eminim Zümriüt Kenti’ne vardığımızda Muhteşem Oz bana bir beyin verecektir.”

Dorothy içtenlikle, “Umarım,” dedi. “O hâlde gidelim.” Elindeki sepeti Korkuluk’a uzattı.

Artık yol kenarında hiç çit yoktu ve işlenmemiş toprak oldukça engebeliydi. Akşama doğru büyük bir ormana vardılar. Ağaçlar o kadar yüksek ve birbirine öyle yakındı ki dalları sarı tuğlalı yolun üstünde birleşiyordu. Dallar güneş ışığını neredeyse tamamen kestiğinden ağaçların altı karanlıktı, fakat yolcularımız durmadan ormana girdiler.

Bir saat kadar sonra hava karardı ve kendilerini karanlıkta ilerlemeye çalışırken buldular. Dorothy hiçbir şey göremiyordu, ama Toto görebiliyordu çünkü köpekler karanlıkta oldukça iyi görebilirdi. Korkuluk da gün gibi iyi görebildiğini söyledi. O yüzden Dorothy onun koluna girdi ve yürümeye öyle devam ettiler.

“Eğer bir ev ya da geceyi geçirebileceğimiz bir yer görürsen,” dedi Dorothy, “bana hemen söyle, çünkü karanlıkta yürümek çok zor.”

Bir süre sonra Korkuluk durdu.

“Hemen sağımızda küçük bir kulübe görüyorum,” dedi. “Kütükler ve dallarla yapılmış. Oraya gidelim mi?”

“Evet, lütfen,” diye yanıt verdi Dorothy. “Öyle yorulmuş ki.”

Korkuluk onlara kulübeye varana kadar yol gösterdi. Dorothy içeri girince bir köşede duran,

kuru yapraklardan yapılmış yatağı gördü. Hemen Toto'yla birlikte yattılar ve kısa süre derin bir uykuya daldılar. Hiçbir zaman yorulmayan Korkuluk da bir başka köşede dikilerek sabaha kadar sabırla bekledi.

5. BÖLÜM

TENEKE ADAM KURTARILIYOR

Dorothy uyandığında, güneş ağaçların arasında pırıl pırıl parlıyordu ve Toto da dışarı çıkmış, çevresindeki kuşlarla sincapları kovalıyordu. Dorothy yattığı yerde doğruldu ve etrafına baktı. Korkuluk hâlâ aynı köşede sabırla onu bekliyordu.

Dorothy kahvaltı ettikten sonra birlikte sarı tuğlalı yola dönerlerken, yakınlarda duydukları inlemeyle irkildiler, ses arkalarından geliyor gibiydi. Ormana dönüp birkaç adım gitmişlerdi ki Dorothy ağaçların arasına sızan gün ışığında parlayan bir şey gördü. Hemen o tarafa doğru koştu, fakat yarı yolda durarak bir şaşkınlık çığlığı attı.

Büyük ağaçlardan birinin yarısı kesilmişti ve ağacın hemen arkasında, elindeki baltayı havaya kaldırmış, tamamen tenekeden yapılmış bir adam vardı. Kafası, kolları ve bacakları vücuduna monte

edilmişti ve tıpkı bir heykel gibi hiç kıpırdamadan duruyordu.

Dorothy ve Korkuluk ona şaşkınlıkla bakarken, Toto havlayarak onun teneke bacaklarına saldırdı, fakat sadece kendi canı acıdı.

“İnleyen sen miydin?” diye sordu Dorothy.

“Evet,” diye yanıt verdi Teneke Adam, “bendim. Bir yıldan uzun süredir inliyorum, ama şimdiye kadar kimse beni duyup yardımına gelmedi.”

Teneke Adam’ın hüzünlü sesinden etkilenen Dorothy, “Senin için ne yapabilirim?” diye sordu ki-
barca.

“Bir yağdanlık alıp eklemlerimi yağla,” diye yanıt verdi Teneke Adam. “Öyle fena paslandılar ki kımıldayamıyorum. Eğer yağlanırsam hiç sorun kalmayacak. Kulübemdeki rafta yağdanlık bulabilirsiniz.”

Dorothy hemen kulübeye koşarak yağdanlığı buldu ve Teneke Adam’ı bir güzel yağladı.

Teneke Adam mutluluk dolu bir nefes verdi ve baltasını indirerek ağaca yasladı.

“Oh, ne büyük rahatlık,” dedi. “Paslandığımdan beri bu baltayı havada tutuyorum ve en sonunda indirebildiğim için çok mutluyum. Eğer siz gelmeseydiniz sonsuza kadar burada kalabilirdim. Hayatımı kurtardınız. Buraya geliş nedeniniz nedir?”

“Muhteşem Oz’u görmek için Zümrüt Kenti’ne gidiyoruz,” diye yanıt verdi Dorothy. “Geceyi geçirmek için kulübene gelmiştik.”

“Oz’u neden görmek istiyorsunuz?”

“Beni Kansas’a geri göndermesini rica edeceğim. Korkuluk da ondan bir beyin isteyecek,” dedi Dorothy.

Teneke Adam bir an için duraksayarak düşündü. Sonra, “Sizce bana da bir kalp verir mi?” diye sordu.

“Sanırım verir,” diye yanıt verdi Dorothy. “Bu, Korkuluk’a beyin vermekten daha zor olmamalı.”

“Doğru,” dedi Teneke Adam. “Eğer sizinle gelmemeye izin verirseniz, ben de Zümrüt Kenti’ne gidip Oz’dan yardım isteyebilirim.”

Dorothy ve Korkuluk içtenlikle, “Elbette gelebilirsin,” dediler. Böylece Teneke Adam baltasını omuzuna aldı ve hep birlikte ormanın içinden geçerek sarı tuğlalarla döşenmiş yola çıktılar.

Teneke Adam, Dorothy’dan yağdanlığı sepetine koymasını rica etti. “Eğer yağmura yakalanırsak yeniden paslanabilirim ve yağa yine ihtiyacım olur,” dedi.

Teneke Adam’ın aralarına katılması büyük bir şanstı çünkü az sonra ağaçların dallarının öyle sık olduğu bir yere geldiler ki buradan geçmeleri neredeyse imkânsızdı. Neyse ki Teneke Adam elindeki baltayla işe girişti ve bir süre sonra dalların arasına bir geçit açtı.

“Sen hep tenekeden miydin?” diye sordu Dorothy.

Böylece ormanın içinde yürümeye devam ederlerken, Teneke Adam onlara şu hikâyeyi anlattı:

“Ben, ormandan kestiği ağaçları satan bir oduncunun oğlu olarak dünyaya geldim. Büyüdüğümde ben de oduncu oldum ve sonra yalnız olmak istemediğime karar verip evlenmeyi kafama koydum.

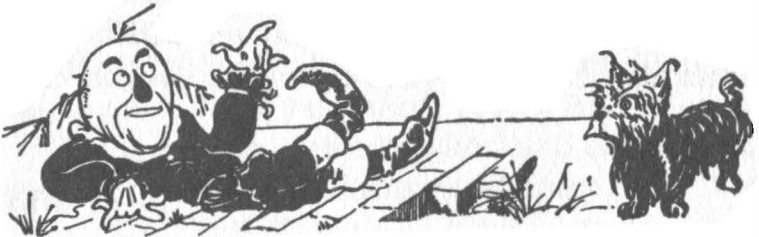
Tanıdığım çok güzel bir Bıdık kız vardı, ben de ona tüm kalbimle aşık oldum. O da yaşayabileceğimiz güzel bir ev inşa edecek kadar çok para kazanırsam benimle evleneceğine söz verdi. Bu yüzden daha çok çalışmaya başladım. Fakat kız, onun kimseyle evlenmesini istemeyen ihtiyar bir kadınla yaşıyordu, çünkü kadın çok tembeldi ve kızın onunla birlikte kalarak bütün ev işlerini yapmasını istiyordu. Kadın Doğu’nun Kötü Cadısı’na gitti ve kızın evlenmesini engellerse ona iki koyun, bir de inek vereceğini söyledi. Bunun üzerine kötü cadı baltama büyü yaptı. Ertesi gün işe girdiğimde balta kaydı ve sol bacağımı kesti.

Bu büyük bir talihsizlikti, çünkü tek bacaklı bir adamdan pek de iyi bir oduncu olmazdı. Ben de hemen tenekeciye gidip bana tenekeden yeni bir bacak yapmasını istedim. Yeni bacağıma alıştıktan sonra eskisi kadar hızlı çalışmaya başladım, fakat bu Doğu’nun Kötü Cadısı’nı kızdırdı; çünkü güzel kızla evlenemeyeceğime dair ihtiyar kadına söz vermişti. Bir gün odun keserken balta yine kayarak sağ bacağımı kesti. Yeniden tenekeciye gittim ve o da bana yeni bir bacak yaptı. Bundan sonra büyü-lü balta sırayla iki kolumu da kesti, fakat tenekeci

bana iki yeni teneke kol yaptı. Kötü cadı en sonunda baltanın kafamı kesmesini sağladı. İlk başta her şeyin sonunun geldiğini sandım fakat tenekeci gelerek bana tenekeden yeni bir kafa yaptı.

İşte o zaman kötü cadıyı yendiğimi düşünüp her zamankinden daha çok çalışmaya başladım, ama onun ne kadar zalim olduğunu bilmiyordum. Cadı benim güzel kızı sevmeyi bırakmam için başka bir yol düşündü ve baltanın gövdeyi ikiye ayırmasına neden oldu. Tenekeci bir kez daha yardımına koştu ve bana tenekeden bir gövde yaparak kollarımı, bacaklarımı ve kafamı eklemlerle ona yapıştırdı. Ama şu işe bakın ki artık bir kalbim yoktu, bu yüzden güzel kıza olan aşkı kaybettim ve onunla evlenip evlenmemeyi umursamamaya başladım. Sanırım hâlâ o ihtiyar kadınla birlikte yaşıyor ve benim onu kurtarmamı bekliyor.

Güneşte pırıl pırıl parlayan gövdeyle gurur duyuyordum ve baltam ne kadar kayarsa kaysın beni artık yaralayamıyordu. Tek tehlike eklemlerimin paslanmasıydı fakat kulübemdeki yağdanlık sayesinde onun da icabına bakıyordum. Ne yazık ki

bir gün yağdanlığımı yanıma almayı unuttum ve ormanda çalışırken yağmura yakalandım. Paslandığım için orada öylece kalakaldım. Bu çok korkunç bir şeydi, ama orada kaldığım bir yıl boyunca düşünmek için bolca zamanım oldu ve en büyük kaybımın kalbim olduğunu anladım. Aşıkken dünyanın en mutlu insanı bendim ama kalbi olmayan biri aşık da olamaz, bu yüzden ben de Oz'a gidip bana bir kalp vermesini isteyeceğim. Eğer bana bir kalp verirse ben de güzel Bıdık kıza gidip onunla evleneceğim.”

Korkuluk, “Ben de bir beyin isteyeceğim,” dedi, “çünkü bir ahmak kalbi olsa da onunla ne yapacağını bilemez.”

“Ben kalp isteyeceğim,” diye karşılık verdi Teneke Adam, “çünkü beyin insanı mutlu etmez ve mutluluk dünyadaki en güzel şeydir.”

Dorothy, arkadaşlarından hangisinin haklı olduğunu bilemediğinden hiçbir şey söylemedi. Onu en çok endişelendiren konu, ekmeğin bitmek üzere olmasıydı. Toto'yla bir öğün daha yerlerse sepet boşalacaktı. Korkuluk ya da Teneke Adam hiçbir şey yemese de olurdu, fakat Dorothy tenekeden ya da samandan değildi ve yemek yemezse hayatta kalmazdı.

6. BÖLÜM

KORKAK ASLAN

Dorothy ve arkadaşları uzun süredir sık ormanın içinde yürüyorlardı. Yol hâlâ sarı tuğlalarla döşeliydi, ama ağaçlardan düşmüş dallar ve kuru yapraklar yüzünden yürümek oldukça zordu.

Dorothy, Teneke Adam’a dönerek, “Ormandan çıkmamıza ne kadar kaldı?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Teneke Adam. “Daha önce Zümrüt Kenti’ne hiç gitmedim. Yanımda yağdanlığım varken hiç korkmuyorum, Korkuluk da hiç yaralanmıyor, senin de alnında iyi cadının öpücüğü duruyor ve o da seni koruyacaktır.”

“Peki ya Toto?” dedi Dorothy endişeyle. “Onu ne koruyacak?”

“Eğer tehlikeyle karşılaşırsa onu biz korumak zorundayız,” diye yanıt verdi Teneke Adam.

O konuşurken ormandan korkunç bir kükreme geldi ve bir anda yola kocaman bir aslan atladı. Ko-

caman patisiyle Korkuluk'u yolun kenarına savurdu, sonra keskin pençeleriyle Teneke Adam'a hamle yaptı. Aslan ona zarar veremese de Teneke Adam yola düşerek hareketsiz kaldı.

Düşmanla karşı karşıya kalan Toto havlayarak hayvana doğru koştu, koca aslan da onu ısırarak için ağzını açtı. Toto'nun ölmesinden korkan Dorothy tehlikeye aldirmeden aslanın yanına koştu, bütün kuvvetiyle hayvanın burnuna tokat attı ve "Sakın Toto'yu ısırayım deme!" diye bağırdı. "Kendinden utanmalısın. Sen kocaman bir canavarsın, o ise küçük bir köpek!"

Patisiyle burnunu ovalayan Aslan, "Onu ısırmadım ki," dedi.

"Hayır ama ısırma çalıştın," dedi Dorothy öfkeyle. "Sen kocaman bir korkaksın."

Başını utançla eğen Aslan, "Biliyorum," dedi. "Ama ne yapabilirim ki?"

"Bunu benim bilmediğim kesin. Zavallı Korkuluk gibi doldurulmuş birine nasıl vurursun?"

"Doldurulmuş mu? Demek o yüzden öyle kolay savruldu," dedi Aslan. "Onu öylece fırlatabildiğime şaşırmıştım. Diğer de doldurulmuş mu?"

"Hayır," dedi Dorothy. "O, tenekeden yapılmış."

"Demek o yüzden patim acıdı," dedi Aslan. "Tırnaklarım tenekeye değdiğinde tüylerim diken diken oldu. Peki koruduğun şu minik hayvan nedir?"

“O benim köpeğim Toto,” diye yanıt verdi Dorothy.

“O doldurulmuş mu, yoksa teneke mi?” diye sordu Aslan.

“İkisi de değil. O... etten kemikten bir köpek,” dedi Dorothy.

“Ah! Çok tuhaf bir hayvan, şimdi dikkatli baktığımda oldukça da küçük görünüyor. Benim gibi bir korkak dışında kimse onu ısırmayı düşünmez,” diye devam etti Aslan üzüntüyle.

Koca hayvana merakla bakan Dorothy, “Sen neden korkaksın?” diye sordu.

“Bunu kimse bilmiyor,” diye yanıt verdi Aslan. “Galiba bu şekilde doğmuşum. Ormandaki bütün hayvanlar doğal olarak cesur olmamı bekliyor, çünkü aslan bütün hayvanların kralıdır. Eğer çok yüksek sesle kükrersem bütün canlıların korkup yolumdan çekildiğini öğrendim. Ne zaman bir insanla karşılaşsam fena hâlde korkuyorum, fakat ona kükrersem tüm gücüyle kaçıyor.”

“Ama bu doğru değil. Ormanlar kralı bir korkak olamaz,” dedi Korkuluk.

“Bunu biliyorum,” dedi Aslan, kuyruğunun ucuyla gözünden damlayan yaşı silerken. “Bu benim en büyük derdim ve beni çok mutsuz ediyor. Ama ne zaman bir tehlikeyle karşılaşsam kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Sizce Oz bana cesaret verebilir mi?”

“Bana beyin vermesi kadar kolaylıkla yapabilir bunu,” dedi Korkuluk.

“Ya da bana kalp vermesi kadar,” dedi Teneke Adam.

“Veya beni Kansas’a göndermesi kadar,” dedi Dorothy.

“O zaman eğer sizce bir sakıncası yoksa, ben de sizinle geleceğim,” dedi Aslan.

“Gelmene çok seviniriz,” diye karşılık verdi Dorothy. “Diğer vahşi hayvanları bizden uzak tutmaya yardım edersin. Eğer onları ürkütmene böyle kolay izin veriyorlarsa, senden çok daha korkak olmalılar.”

Böylece küçük grup bir kez daha yola koyuldu. Günün geri kalanında yolculuğun huzurunu kaçırarak başka macera yaşamadılar. Ancak Teneke Adam yolda sürünen bir böceğin üstüne basıp yanlışlıkla onu öldürdü. Teneke Adam buna çok üzüldü çünkü hayatı boyunca canlı bir yaratığa zarar vermemeye hep dikkat etmişti. Her zaman kurumuş ağaçları keser, mevsim değişimlerinde fazlalıkları budardı. Yürürken üzüntü ve pişmanlıkla ağladı. Gözyaşları yavaşça yanaklarına, oradan da çenesine süzülerek çenesinin paslanmasına neden oldu. Bunu gören Korkuluk, Dorothy’nin sepetinden yağdanlığı alarak Teneke Adam’ın çenesini yağladı ve Teneke Adam tekrar konuşabilmeye başladı.

“Bu bana ders olsun,” dedi Teneke Adam. “Bundan sonra bastığım yere dikkat edeceğim. Çünkü bir başka böceği öldürürsem kesinlikle ağlarım bu da çenemin paslanmasına neden olur ve konuşamamaya başlarım.”

7. BÖLÜM

MUHTEŞEM OZ'A YOLCULUK

Yolda hiç eve rastlamadıklarından, geceyi ormandaki büyük bir ağacın altında geçirmek zorunda kaldılar. Ağacın kalın dalları ve sık yaprakları üstlerine çiy düşmesini engelliyordu. Dorothy ve Toto kalan son ekmeği yediklerinden, Dorothy sabah kahvaltısında ne yiyeceklerini hiç bilmiyordu.

Korkuluk, üzeri ceviz dolu bir ağaç buldu ve acıktığında yemesi için Dorothy'nin sepetini cevizle doldurdu. Sonra, Dorothy uykuya daldığında üzerine kuru yaprak örtmek için yaklaştı. Yapraklar Dorothy'yi sıcak tuttu ve sabaha kadar mışıl mışıl uyumasını sağladı.

Hava aydınlandığında Dorothy yüzünü yakındaki minik derede yıkadı, sonra hep birlikte Zümrüt Kenti'ne doğru yola koyuldular.

Kısa süre sonra başka bir ormana girdiler. Burası sık ağaçlardan oluşuyordu ve hem karanlık hem de kasvetli görünüyordu. Sarı tuğlalı yolda yürümeye devam ettiler, ama hepsi de en sonunda ormanı geçip parlak gün ışığına ulaşabilecekler mi diye merak ediyordu. Endişeleri yetmezmiş gibi, az sonra ormanın derinliklerinden gelen tuhaf sesler duymaya başladılar ve Aslan onlara, ormanın bu bölümünde Kalidaların yaşadığını söyledi.

“Kalida da nedir?” diye sordu Dorothy.

“Kaplan başlı, ayı vücutlu kocaman yaratıklar,” diye yanıt verdi Aslan. “Pençeleri öyle uzun ve keskindir ki benim Toto’yu öldürebileceğim kadar kolaylıkla beni ikiye biçebilirler. Kalidalardan çok korkuyorum.”

“Korkmana şaşırmadım,” diye karşılık verdi Dorothy. “Korkunç yaratıklar olmalılar.”

Aslan yanıt vermek üzereyken yolu ikiye ayıran bir yarığa daha geldiler. Fakat bu öyle geniş ve öyle derindi ki Aslan bile buradan atlayamayacağını hemen anlamıştı.

Oturup ne yapacaklarını düşünmeye başladılar ve bir süre sonra Korkuluk, “Şurada, yarığa yakın duran kurumuş bir ağaç var,” dedi. “Eğer Teneke Adam bu ağacı kesip karşı tarafa doğru düşürebilirse, hepimiz rahatlıkla üstünden geçebiliriz.”

“Bu harika bir fikir,” dedi Aslan. “Neredeyse kafanda saman yerine beyin olduğunu düşüneceğim.”

Teneke Adam hemen işe koyuldu. Baltası o kadar keskindi ki ağacı kısa sürede kesti. Sonra Aslan kuvvetli ön ayaklarını ağaca yasladı ve onun karşı kıyıya düşmesini sağladı.

Tam bu tuhaf köprüden karşıya geçmeye başlamışlardı ki keskin bir kükremeye başlarını çevirdiler ve onlara doğru son hızla koşan kaplan kafalı, ayı vücutlu iki dev canavar gördüler.

“Bunlar Kalidalar!” dedi korkak Aslan, titremeye başlayarak.

“Çabuk!” diye haykırdı Korkuluk. “Hemen karşıya geçelim.”

Dorothy, kucağında Toto’yla önden gitti, onu Teneke Adam, Teneke Adam’ı da Korkuluk takip ediyordu. Fena hâlde korkuyor olsa da Aslan, Kalidalara döndü ve öyle korkunç ve gürültülü bir şekilde kükredi ki Dorothy çığlık attı, Korkuluk sırtüstü düştü, hatta korkunç canavarlar bile durarak ona şaşkınlıkla baktı.

Fakat Kalidalar tekrar öne atıldı. Hemen köprüden geçen Aslan, onların ne yaptıklarını görmek için döndü. Dev canavarlar bir an bile durmadan köprüden geçmeye başladı. Aslan, Dorothy’ye, “Kaybettik, şimdi bizi keskin pençeleriyle parçalayacaklar. Ama benim arkamda durun, hayatta olduğum sürece onlarla savaşacağım,” dedi.

“Bekle bir dakika!” dedi Korkuluk. Yapılabilecek en iyi hareketi bulmaya çalışıyordu ve Teneke

Adam’a dönerek, ağacın uçurumun bu kıyısındaki ucunu hemen kesmesini söyledi. Teneke Adam hemen işe koyuldu ve Kalidalar neredeyse karşıya geçecekken ağaç, üzerinde korkunç canavarlarla birlikte büyük bir gürültüyle yarığın dibini boyladı.

Bu macera yüzünden Dorothy ve arkadaşları ormandan bir an önce çıkmak istiyorlardı ve öyle hızlı yürüdüler ki Dorothy yoruldu ve Aslan’ın sırtına çıkmak zorunda kaldı. Şanslarına, onlar ilerledikçe ağaçlar seyrekleşmeye başladı ve öğleden sonra aniden, önlerinde hızla akan, geniş bir nehre rastladılar. Suyun karşı tarafında sarı tuğlalı yolun, rengârenk çiçekli yemyeşil bir çayıra doğru ilerlediğini gördüler. Yolun iki yanında, leziz meyvelerle dolu ağaçlar sıralanmıştı. Önlerindeki bu muhteşem toprakları görünce çok mutlu oldular.

“Nehri nasıl geçeceğiz?” diye sordu Dorothy.

“Bu çok kolay,” diye yanıt verdi Korkuluk. “Teneke Adam bize bir sal yapar, biz de onun üstünde geçeriz.”

Teneke Adam baltasını alarak küçük ağaçları kesmeye ve bir sal yapmaya başladı. Bu arada Korkuluk da nehir kenarında leziz meyvelerle dolu bir ağaç bulmuştu. Sabahtan beri cevizden başka bir şey yememiş olan Dorothy çok sevindi ve meyveleri iştahla mideye indirdi.

Fakat Teneke Adam gibi yorulmak bilmeyen, sağlam biri için bile sal yapmak zorlu bir işti ve hava kararıp gece olduğunda bile iş bitmedi. O yüzden ağaçların altında rahat bir nokta bulup sabaha kadar burada uyudular.

8. BÖLÜM

ÖLÜMCÜL GELİNCİK TARLASI

Maceracılarımız ertesi sabah dinlenmiş olarak uyandılar. Dorothy nehir kenarındaki ağaçlardan topladığı şeftali ve eriklerle bir prenses gibi kahvaltı yaptı. Oldukça zor anlar yaşamalarına rağmen ormanı geride bırakmışlardı ve önlerinde, onları Zümrüt Kenti'ne götürecek olan güzel, aydınlık topraklar uzanıyordu.

Geniş nehir şimdilik onları bu güzel topraklardan ayırıyordu, fakat sal bitmek üzereydi ve Teneke Adam birkaç kütük daha kesip onları birbirine bağladıktan sonra karşıya geçmeye hazır olacaktı. En sonunda Dorothy salın ortasına oturdu ve Toto'yu kucağına aldı. Korkak Aslan bindiğinde sal fena hâlde eğildi çünkü hayvan kocaman ve ağırdı, fakat Korkuluk ve Teneke Adam salı dengelemek için tam ters köşesinde durdular ve salı itebilmek için ellerine uzun çubuklar aldılar.

İlk başta epey iyi ilerliyorlardı, fakat nehrin tam ortasına geldiklerinde kuvvetli akıntı onları nehrin aşağısına sürüklemeye ve sarı tuğlalı yoldan gittikçe uzaklaştırmaya başladı. Üstelik su öyle derinleşmişti ki ellerindeki uzun çubuklar artık dibe değmiyordu.

“Bu çok fena,” dedi Teneke Adam. “Eğer karaya çıkamazsak su bizi Batı’nın Kötü Cadısı’nın topraklarına sürükleyecek ve o da bizi büyüleyerek kölesi yapacak.”

“Ne yapıp edip Zümrüt Kenti’ne kesinlikle gitmek zorundayız,” diye devam etti Korkuluk; bu arada elindeki çubuğu suya öyle bir soktu ki çubuk dipteki çamura saplandı. Sonra, daha onu sudan çekmeden sal sürüklendi ve zavallı Korkuluk, nehrin ortasında, direğin tepesinde kalıverdi.

“Elveda!” diye seslendi arkadaşlarına, onlar da Korkuluk’u bıraktıkları için çok üzüldüler. Hatta Teneke Adam ağlamaya başladı, ama sonra paslandığını hatırlayarak gözyaşlarını Dorothy’nin eteğine sildi.

Bu elbette Korkuluk için çok kötü bir haberdirdi.

“Dorothy’yle ilk tanıştığımdan çok daha korkunç durumdayım,” diye düşündü. “O zaman mısır tarlasının ortasındaki bir direğe asılıydım ve bir yere kadar kargaları korkutabiliyordum. Fakat nehrin ortasındaki bir direğe asılı bir Korkuluk hiçbir işe yaramaz. Benim asla bir beynim olmayacak!”

Sal akıntıyla ilerlerken zavallı Korkuluk çok geride kalmıştı. Sonra Aslan, “Bizi kurtaracak bir şey olmalı,” dedi. “Sanırım kıyıya kadar yüzüp salı da çekebilirim. Sizin tek yapmanız gereken kuyruğuma sıkı sıkı tutunmak.”

Aslan suya atladı, Teneke Adam da onun kuyruğunu sıkıca tuttu. Sonra Aslan, akıntıya rağmen yavaş yavaş kıyıya yaklaştı. Kıyıya yaklaştıktan sonra Dorothy ve Teneke Adam uzun çubuklarını kullanarak ona yardımcı oldular.

Güzel, yeşil çimenlere ayak bastıklarında hepsi yorulmuştu. Akıntının onları, Zümrüt Kenti’ne giden sarı tuğlalı yoldan epey uzaklaştırdığını da biliyorlardı.

Aslan, güneş onu kurutsun diye çimenlere yarken; Teneke Adam, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Bir şekilde yola geri dönmeliyiz,” dedi Dorothy.

“En mantıklı yöntem, sarı tuğlalı yola nehir kenarını takip ederek ulaşmak olur,” dedi Aslan.

Bunun üzerine, dinlendikten sonra Dorothy sepetini aldı ve çimenlerle kaplı nehir kenarı boyunca geldikleri tarafa doğru yürümeye başladılar. Bir süre sonra Teneke Adam, “Bakın!” diye bağırdı.

Hepsi nehre bakıp nehrin ortasındaki direğe asılı bekleyen ve çok üzgün, çok yalnız görünen Korkuluk’u gördüler.

“Onu nasıl kurtarabiliriz?” diye sordu Dorothy.

Diğerleri yanıtı bilmedikleri için başlarını iki yana salladılar. Üzüntü içinde nehir kenarında beklerlerken, başlarının üstünden uçan bir leylek onları görünce nehir kenarına kondu.

“Kimsiniz ve nereye gidiyorsunuz?” diye sordu leylek.

“Ben Dorothy,” dedi küçük kız. “Bunlar da Tenke Adam ve Korkak Aslan. Biz Zümrüt Kenti’ne gidiyoruz.”

“Yanlış yoldasınız,” dedi leylek uzun boynunu çevirip bu tuhaf grubu incelerken.

“Biliyorum,” diye yanıt verdi Dorothy, “ama Korkuluk’u kaybettik ve onu nasıl geri alacağımızı düşünüyorduk.”

“O nerede?” diye sordu leylek.

“Şurada, nehrin ortasında.”

“Eğer o kadar kocaman ve ağır olmasaydı, onu sizin için alıp gelirdim,” dedi leylek.

“Hiç ağır değil ki,” dedi Dorothy hevesle, “çünkü içi samanla dolu. Eğer onu bize getirirsen sana minnettar oluruz.”

“Eh, denerim,” dedi leylek, “ama bana ağır gelirse onu nehre düşürebilirim.”

Böylece büyük kuş havalandı ve Korkuluk’un asılı olduğu direğin tepesine kadar uçtu. Sonra pençeleriyle Korkuluk’un kolunu kavradı ve onu mace-racılarımızın yanına getirdi.

Korkuluk, arkadaşlarının yanına döndüğünü fark edince çok sevindi ve “Sonsuza kadar nehrin ortasında kalacağım diye çok korkmuştum,” dedi “fakat bu nazik leylek beni kurtardı. Eğer Oz bana bir beyin verirse geri dönüp bu leyleği bulacağım ve ben de ona bir iyilik yapacağım.”

Onların yanında uçan leylek, “Rica ederim,” dedi. “Yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmeyi severim ama şimdi gitmeliyim çünkü yuvada beni bekleyen yavrularım var. Umarım Zümrüt Kenti’ni bulursunuz ve Oz da size yardım eder.”

“Teşekkürler,” diye yanıt verdi Dorothy, sonra leylek uçarak gözden kayboldu.

Parlak renkli kuşların şakımlarını dinleyerek ve artık bir halı gibi yeri kaplayan çiçeklere bakarak yürümeye devam ettiler. Kocaman sarı, beyaz, mavi ve mor çiçekler, bunların yanında kıpkırmızı gelincikler vardı. Renkleri öyle parlaktı ki Dorothy’nin gözleri kamaştı.

Yürümeye devam ettikçe kızıl gelincikler gittikçe artmaya, diğer çiçeklerse seyrelmeye başladı ve bir süre sonra kendilerini kıpkırmızı bir gelincik tarlasının ortasında buldular. Bu çiçekler çok sayıda ve bir aradaysa kokuları öyle kuvvetlidir ki onu koklayanlar uykuya dalarlar. Üstelik uyuyan kişi bu koldan uzaklaştırılmazsa sonsuza kadar uyuyabilir. Fakat Dorothy bunu bilmiyordu, zaten her tarafı kaplayan bu kıpkırmızı çiçeklerden uzaklaşma şan-

sı da yoktu. Bir anda göz kapakları ağırlaştı ve en sonunda dayanamayarak gelinciklerin üzerine düştü, derin bir uykuya daldı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Teneke Adam.

“Eğer onu burada bırakırsak ölür,” dedi Aslan.

“Çiçeklerin kokusu hepimizi öldürüyor. Ben zor dayanıyorum, köpek çoktan uyudu bile.”

Bu doğrudu, Toto sahibinin yanı başında uykuya dalmıştı. Fakat Teneke Adam’la Korkuluk etten kemikten olmadıkları için çiçeklerin kokusundan etkilenmiyorlardı.

“Koş!” diye bağırdı Korkuluk, Aslan’a. “Bu ölümcül çiçek tarlasından hemen çık. Küçük kızı biz taşıyız, ama çok ağır olduğundan seni taşıyamayız.”

Aslan hemen hızla koşmaya başladı ve bir süre sonra gözden kayboldu.

Teneke Adam ve Korkuluk, Toto’yu Dorothy’nin kucağına koydular ve Dorothy’yi kaldırarak çiçeklerin arasında ilerlediler.

Uzun bir yol yürüdüler, fakat bu ölümcül çiçek tarlasının sonu hiç gelmeyecek gibiydi. Nehri takip ederek ilerlerlerken en sonunda, gelinciklerin arasında uyuyakalmış olan Aslan’a rastladılar. Bu kocaman hayvan da çiçeklerin kokusuna daha fazla dayanamamış ve gelincik tarlasının bitimine az bir mesafe kala uykuya dalmıştı.

“Onun için yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi Teneke Adam üzüntüyle. “Taşıyamayacağımız kadar ağır. Onu burada sonsuza dek uyuması için bırakmalıyız, belki de rüyasında en sonunda cesaret kazandığını görür.”

“Çok üzgünüm,” dedi Korkuluk. “Aslan, bir korkağa kıyasla harika bir yol arkadaşıydı. Ama devam etmeliyiz.”

Dorothy’yi, çiçeğin zehrinden olabildiğince uzağa, nehir kenarında güzel bir noktaya yatırdılar ve temiz havanın onu uyandırmasını beklediler.

9. BÖLÜM

TARLA FARELERİNİN KRALİÇESİ

Dorothy'nin yanında dikilen Korkuluk, "Sarı tuğlalı yoldan fazla uzakta olamayız," dedi. Neredeyse nehrin bizi sürüklediği kadar yürüdük."

Teneke Adam yanıt vermek üzereydi ki alçak bir kükreme duydu ve başını çevirince çimenlerin üstünde hoplaya zıplaya onlara doğru yaklaşan tuhaf bir yaratık gördü. Bu irice, sarı bir vaşaktı ve belli ki bir şeyi kovalıyordu. Hayvan yaklaştıkça Teneke Adam onun önünde koşturan minik, gri tarla faresini gördü. Bir kalbi olmamasına rağmen vaşağın böyle sevimli ve zararsız bir hayvanı öldürmeye çalışmasının yanlış olduğunu biliyordu.

Teneke Adam baltasını kaldırdı ve vahşi kediyi korkutup kaçırdı.

Düşmanından kurtulan tarla faresi hemen durdu ve Teneke Adam'ın yanına gelerek, "Ah, teşekkür

ederim!” dedi. “Hayatımı kurtardın. Ben bir kraliçeyim, tüm tarla farelerinin kraliçesi.”

“Ah, öyle mi?” dedi Teneke Adam onun önünde eğilerek.

“Sen de benim hayatımı kurtararak oldukça iyi ve cesurca davrandın,” diye ekledi Kraliçe.

Bir anda ortaya bir sürü fare çıktı. Can havliyle koşan bu fareler kraliçelerini görünce, “Ah majesteleri!” diye haykırdılar. “Öldürüldüğünüzü sandık! O kocaman vaşaktan nasıl kurtuldunuz?” Kraliçelerinin önünde öyle bir eğildiler ki başları neredeyse yere değdi.

“Bu komik teneke adam,” diye yanıt verdi Kraliçe, “vaşağı kaçırdı ve benim hayatımı kurtardı. Bundan sonra hepiniz ona hizmet etmek, onun dileklerini yerine getirmek zorundasınız.”

Fareler hep bir ağızdan “Ona hizmet edeceğiz,” dediler. Sonra en iri farelerden biri, “Kraliçemizin hayatını kurtarmanız karşılığında, sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu.

“Aklıma bir şey gelmiyor,” diye yanıt verdi Teneke Adam.

O sırada düşünmeye çalışan Korkuluk, “Elbette var,” dedi. Gelincik tarlasında uyuyakalan arkadaşımız Korkak Aslan’ı kurtarabilirsiniz.”

“Aslan mı!” diye bağırdı minik kraliçe. “Ama o hepimizi yiyebilir!”

“Hayır,” dedi Korkuluk. “Bu çok korkak bir aslandır.”

“Gerçekten mi?” diye sordu fare.

“Bunu kendisi söylüyor,” diye yanıt verdi Korkuluk. “Ayrıca bizim arkadaşımız olan hiç kimseye zarar vermez. Eğer onu kurtarmamıza yardım ederseniz, hepinize nazik davranacağına söz veriyorum.”

“Peki o hâlde,” dedi kraliçe. “Sana güveniyoruz. Ama ne yapacağız?”

“Kraliçesi olduğunuz ve size seve seve hizmet eden çok fare mi var?”

“Elbette, binlerce var,” diye yanıt verdi fare.

“O hâlde onların hepsini hemen buraya çağırın ve gelirlerken uzun birer ip parçası getirmelerini söyleyin.”

Kraliçe diğer farelere döndü ve hemen tüm halkını alıp buraya getirmelerini söyledi. Bunu duyan fareler haberi yaymak için dört bir yana dağıldılar.

“Şimdi,” dedi Korkuluk, Teneke Adam’a, “nehir kenarındaki ağaçların yanına gidip Aslan’ı taşıyacak bir araba yapmalısın.”

Teneke Adam hemen çalışmaya başladı ve kısa süre sonra kütüklerden bir araba yaptı. Büyük bir kütüğü keserek yaptığı dört tekerleği de tahta çivilerle arabaya sabitledi. Öyle hızlı çalıştı ki fareler gelmeye başladıklarında araba hazırды.

Büyük­lü küçüklü binlerce fare her taraftan akın akın geliyordu ve her biri ağzında bir parça ip taşıyordu. Dorothy de uzun uykusundan uyanmış, gözlerini kırıştırıyordu. Kendini yeşil çimenlere uzanmış, ona ürkekçe bakan binlerce farenin ortasında bulunca epey şaşırmıştı. Korkuluk ona her şeyi anlattı, Dorothy ciddiyetle başını salladı. Kraliçe de reverans yaparak karşılık verdi ve küçük kı­zla hemen kaynaşıverdiler.

Korkuluk ve Teneke Adam, farelerin getirdikleri ipleri kullanarak onları arabaya bağlamaya başladılar. İpin bir ucunu farenin boynuna, diğ­erini de arabanın önüne bağlıyorlardı. Elbette araba farelerin taşıyabileceğinden bin kat daha ağırdı fakat bütün fareler bağlanınca onu kolaylıkla çekebildiler. Hatta fareler arabayı Aslan'ın yattığı yere doğru çekerken Teneke Adam'la Korkuluk arabanın üstüne bile çıktılar.

Aslan çok ağır olduğundan, onu arabaya yüklemek için epey güç harcadılar. Sonra kraliçe, gelin­ciklerin arasında kalan farelerin de uykuya dalmasından korkarak onlara arabayı hemen çekme emri verdi.

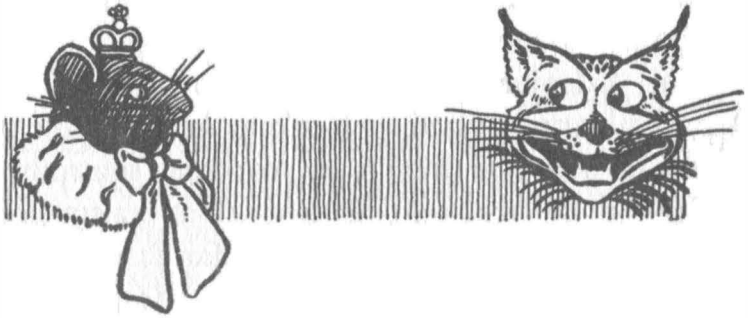
İlk başta bu minik yaratıklar ağır arabayı zorlukla çekseler de, Teneke Adam ve Korkuluk arabayı arkadan itince bu işi kolaylıkla becerdiler. Kısa süre sonra Aslan'ı, çiçeklerin zehirli kokusu yerine taze havayı koklayabileceği yeşil çayıra taşıdılar.

Sonra farelerin ipleri birer birer çözüldü ve küçük yaratıklar otların arasında hoplaya zıplaya evlerinin yolunu tuttular. En son ayrılan kraliçe oldu.

“Eğer bize ihtiyacın olursa,” dedi, “çayırlara çıkıp seslen. Elimizden geleni yaparız. Hoşça kal!”

Hepsi, “Güle güle!” diye yanıt verdi. Kraliçe giderken Dorothy, farenin peşinden koşup onu korkutmaması için Toto’yu sıkı sıkı tuttu.

Sonra Aslan uyanana kadar onun başında beklediler ve Korkuluk akşam yemeği olarak Dorothy’ye yakındaki bir ağaçtan topladığı meyveleri verdi.

10. BÖLÜM

KAPI MUHAFAZI

Aslan'ın uyanması uzun sürdü, çünkü gelinciklerin arasında, ölümcül kokularını soluyarak uzun süre yatmıştı. Fakat kendine gelip arabadan indikten sonra hâlâ hayatta olduğu için çok sevindi.

“Elimden geldiğince hızlı koştum,” dedi oturup esneyerek, “ama çiçekler benim için fazla kuvvetliydi. Beni oradan nasıl çıkardınız?”

Geri kalanlar ona tarla farelerini ve onu nasıl kurtardıklarını anlatınca Korkak Aslan güldü ve “Ben de kendimi büyük ve korkunç sanırdım,” dedi. “Şu işe bak, minicik çiçekler az kalsın beni öldürüyordu, üstelik beni kurtaranlar da ufacık farelerdi. Ne kadar da tuhaf! Peki arkadaşlar, şimdi ne yapacağız?”

“Sarı tuğlalı yolu bulana kadar yola devam etmeliyiz,” dedi Dorothy. “Böylece Zümrüt Kenti'ne varabiliriz.”

Böylece hep birlikte yumuşak, yemyeşil çimenlerin üstünde keyifle ilerlediler ve kısa süre sonra sarı tuğlalı yolu bularak, Muhteşem Oz'un yaşadığı Zümrüt Kenti'nin yolunu tuttular. Yolun iki yanında yine çitler belirmişti ama bunlar yeşile boyanmıştı. Buradaki insanlar zümrüt yeşili kıyafetler giyiyor ve Bıdıkların taktığı şapkalara benzeyen, sivri uçlu yeşil şapkalar takıyorlardı.

“Burası Oz Diyarı olmalı,” dedi Dorothy, “ve eminim Zümrüt Kenti'ne yaklaşıyoruz.”

“Evet,” diye yanıtladı Korkuluk. “Bıdık diyarında en sevilen renk maviydi, ama burada her şey yeşil.”

“Meyve dışında bir şeyler yemeliyim,” dedi Dorothy. “Toto da çok aç. Bir sonraki evde durup insanlarla konuşmayı deneyelim.”

Büyükçe bir çiftlik evine rastladılar ve Dorothy cesurca gidip kapıyı çaldı.

Bir kadın, kapıyı sadece dışarıyı görebileceği kadar araladı ve “Ne istiyorsun çocuğum?” diye sordu. “O kocaman aslan neden senin yanında?”

“Eğer izin verirsiniz geceyi burada geçirmek istiyoruz,” diye yanıt verdi Dorothy. “Aslan benim arkadaşım ve size kesinlikle zarar vermez.”

Kadın biraz düşünüp Aslan'a baktıktan sonra, “O zaman içeri girebilirsiniz,” dedi. “Size yemek ve yatak vereceğim.”

Eve girdiklerinde kadının yanında iki çocuk, bir de adam olduğunu gördüler. Kadın sofrayı kurarken, adam, “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu.

“Zümrüt Kenti’ne,” diye yanıt verdi Dorothy. “Muhteşem Oz’u göreceğiz.”

“Eh, söylenene göre huzuruna kimsenin çıkmasına izin verilmiyormuş. Ben Zümrüt Kenti’ne defalarca gittim, güzel ve harika bir yerdir ama Muhteşem Oz’u hiç görmedim, gören birini de tanımıyorum.”

“Hiç dışarı çıkıyor mu?” diye sordu Korkuluk.

“Asla. Bütün günlerini sarayının taht odasında geçiriyormuş ve ona hizmet edenler bile onun yüzünü görmüyormuş.”

“Neye benziyormuş?” diye sordu Dorothy.

“Söylemesi zor,” dedi adam. “Oz muhteşem bir büyücüdür ve istediği her şeyle girebilir. Kimi onun bir kuşa, kimi bir file, kimi de bir kediye benzediğini söylüyor. Bazılarına güzel bir peri, bir pasta ya da hoşuna giden başka bir şey gibi görünüyor. Fakat gerçek Oz kim, hangisi onun gerçek şekli, bunu kimse bilmiyor.”

“Bu çok tuhaf,” dedi Dorothy, “ama onu görmeye çalışmalıyız yoksa tüm bu yolculuğu boşuna yapmış oluruz.”

Ertesi sabah güneş doğar doğmaz yola düştüler ve önlerinde, gökyüzüne yükselen güzel, yeşil bir ışıltı gördüler.

“Bu, Zümrüt Kenti olmalı,” dedi Dorothy.

Yürümeye devam ettikçe yeşil ışık gittikçe kuvvetlendi. Şehri çevreleyen yüksek surlara vardıklarında vakit öğleden sonraydı. Duvarlar yüksek, kalın ve yeşildi.

Önlerinde, sarı tuğlalı yolun bittiği yerde, zümrütlerle işlenmiş, güneşte pırıldayan bir kapı vardı. Pırıltı öyle kuvvetliydi ki Korkuluk’un kalemle çizilmiş olan gözleri bile kamaştı.

Kapının yanında bir zil vardı. Dorothy düğmeye bastı ve içeriden gelen çingirtiyi duydu. Sonra büyük kapı yavaşça açıldı, hepsi içeri girdi ve kendilerini, duvarları sayısız zümrülle ışıldayan yüksek tavanlı bir odada buldular.

Önlerinde Bıdıklarla aynı boyda bir adam vardı. Tepeden tırnağa yeşiller giymişti, hatta derisi bile yeşilimsiydi. Yanında büyük, yeşil bir kutu vardı.

Dorothy ve arkadaşlarını gördüğünde, “Zümrüt Kenti’ne niçin geldiniz?” diye sordu.

“Muhteşem Oz’u görmeye geldik,” dedi Dorothy.

Adam bu yanıtı o kadar şaşırdı ki oturup düşünmeye başladı.

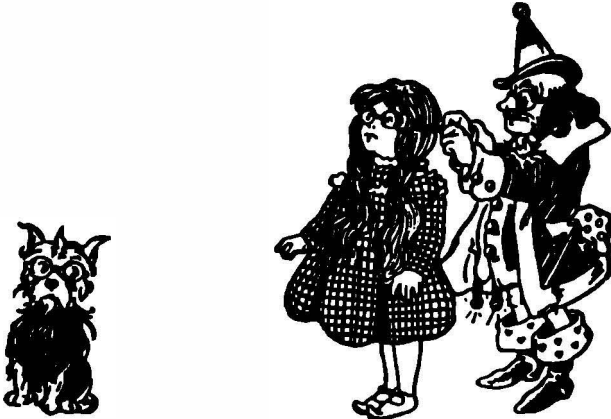
“Birileri bana Oz’u görmeye geldiğini yıllardır söylememişti,” dedi başını şaşkınlıkla iki yana sallayarak. “O kuvvetli ve kudretlidir, eğer onun bilgeliğini saçma ve boş isteklerinizle boşa harcarsanız, Muhteşem Oz sinirlenip sizi bir anda yok edebilir.”

“Ama biz saçma ve boş bir istekle gelmedik ki,” dedi Korkuluk. “Bu çok önemli. Hem bize Oz’un iyi bir büyücü olduğu söylenmişti.”

“Ah, öyledir,” dedi yeşil adam. “Oz, Zümrüt Kenti’ni bilgece ve iyi yönetir. Ama dürüst olmayanlar ya da ona sadece merak yüzünden yaklaşanlar için oldukça korkunçtur ve pek az insan onun yüzünü görmeye cesaret edebilmiştir. Ben Kapı Muhafızı’yım ve Muhteşem Oz’u görmeyi talep ettiğiniz için sizi onun sarayına götürmek zorundayım. Fakat önce gözlük takmalısınız.”

“Neden?” diye sordu Dorothy.

“Çünkü gözlük takmazsanız Zümrüt Kenti’nin parlaklığı ve görkemi sizi kör edebilir. Şehirde yaşayanlar bile gece gündüz gözlük takmak zorunda. Gözlüklerin hepsi kilitlidir, çünkü şehir ilk kurulduğunda Oz öyle emretti ve kilidi açacak tek anahtar da bende.”

Adam kutuyu açınca Dorothy kutunun içinin her boy ve şekilde gözlükle dolu olduğunu gördü. Hepsinin yeşil camları vardı. Kapı Muhafızı, Dorothy'ye tam olacak bir gözlük buldu ve küçük kızın gözüne yerleştirdi. Gözlüğün saplarından sallanan altın rengi iki bant vardı. Bu iki bant Dorothy'nin başının arkasında birleşecek ve Kapı Muhafızı'nın boynundaki anahtarla kilitlenecekti.

Yeşil adam, Korkuluk, Teneke Adam, Aslan, hatta Toto'ya bile gözlük taktı ve hepsini kilitledi.

Sonra Kapı Muhafızı kendi gözlüğünü taktı ve onlara şehri göstermeye hazır olduğunu söyledi. Duvardaki çividen büyük altın bir anahtar aldı, başka bir kapıyı açtı ve maceracılarımızın hepsi onun peşinde Zümrüt Kenti'nin sokaklarını dolaşmaya başladılar.

11. BÖLÜM

ÖZ'ÜN MUHTEŞEM ŞEHİRİ

Gözleri yeşil camlı gözlüklerle korunuyor olsa da Dorothy ve arkadaşları, muhteşem şehrin ışıltıları karşısında sersemlediler. Sokaklarda sıra sıra, yeşil mermerden güzel evler vardı ve her taraf pırıltılı zümrütlerle süslenmişti. Yine yeşil mermerden yapılmış bir kaldırımda yürüdüler ve mermer blokların birleştiği çizginin, güneşte ışıldayan bir sıra zümrütlerle süslendiğini gördüler. Pencerelemler camları yeşildi, hatta kentin üzerindeki gökyüzünün bile yeşil bir tonu var gibiydi. Sanki güneş ışınları da yeşildi.

Çevrede yürüyen genç ve yaşlı birçok insan vardı, hepsi de yeşil giymişti ve yeşile yakın bir deri rengine sahipti. Dorothy ve tuhaf ekibine meraklı gözlerle baktılar, çocuklar Aslan'ı gördüklerinde annelerinin arkasına saklandılar ve onlarla konuşan kimse olmadı. Dorothy dükkânlarda satılan birçok şeyin de yeşil olduğunu fark etti.

Kapı Muhafızı onları caddelerden geçirerek şehrin tam merkezine, Muhteşem Büyücü Oz'un sarayına götürdü. Kapının önünde yeşil üniforma giymiş, yeşil uzun bıyıklı bir nöbetçi dikiliyordu.

"İşte yabancılar," dedi Kapı Muhafızı. "Oz'u görmek istiyorlar."

"İçeri girin," diye yanıt verdi nöbetçi. "Mesajınızı ona iletacağım."

Asker geri dönene kadar uzun süre beklediler. Asker en sonunda geldiğinde Dorothy, "Oz'u gördünüz mü?" diye sordu.

"Ah, hayır," diye yanıt verdi asker. "Ben onu hiç görmedim. Fakat o, perdenin arkasındayken onunla konuştum ve mesajınızı ilettim. Eğer çok istiyorsanız sizi kabul edeceğini ama içeri teker teker girebileceğinizi ve her gün sadece birini alacağını söyledi. Yani, sarayda birkaç gün kalmanız gerekeceğinden, yolculuğunuzun ardından sizi rahat ettirmek için odalarınızı göstereceğim."

"Teşekkürler," dedi Dorothy. "Oz'a kibarlığı için minnettarız."

Asker yeşil bir düdük çaldı ve bir anda çok güzel, yeşil, ipek elbiseli genç bir kız odaya girdi. Çok tatlı yeşil saçları ve yeşil gözleri vardı ve Dorothy'nin önünde eğilerek, "Beni izleyin," dedi. "Size odanızı göstereceğim."

Dorothy'ye odasını gösterdikten sonra, "Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin," dedi yeşil kız.

“Eğer bir şeye ihtiyaç duyarsanız zili çalabilirsiniz. Oz sizi yarın kabul edecek.”

Dorothy’yi yalnız bırakarak diğerlerinin yanına döndü. Kız onları da sarayın oldukça güzel yerlerinde birer odaya götürdü. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra yeşil kız Dorothy’yi almaya geldi ve ona çok güzel, yeşil, saten bir elbise giydirdi. Birlikte Muhteşem Oz’un taht odasına doğru yola çıktılar.

Dorothy’nin mesajını büyücüye ileten asker, “Oz seni görecek,” dedi. “Fakat insanların onu görmek istemesinden hoşlanmaz. Aslında ilk başta sinirlendi ve seni geldiğin yere geri göndermemi söyledi. Sonra neye benzediğini sordu, ben de gümüş ayak-kabılarından bahsettiğimde birden ilgilenmeye başladı. En sonunda alnında bir iz olduğunu söyledim, o da seni kabul etmeye karar verdi.”

O sırada bir zil sesi duyuldu ve yeşil kız, Dorothy’ye dönerek, “Bu sizin işaretiniz,” dedi. “Taht odasına yalnız girmelisiniz.”

Dorothy cesurca kapıdan içeri girdi ve kendini muhteşem bir yerde buldu. Burası yüksek, kemerli tavanı olan büyük, yuvarlak bir odaydı, duvarlar, tavan ve yer kocaman zümrütlerle süslenmişti. Çatının ortasında güneş kadar parlak, kocaman bir lamba vardı ve ışığıyla zümrütlerin harika pırıltılar saçmasını sağlıyordu.

Fakat Dorothy’nin en çok ilgisini çeken şey, odanın ortasındaki kocaman, yeşil mermer tahttı. Bir sandalyeye benziyordu ve çevredeki her şey gibi

zümrütlerle ışıldıyordu. Sandalyenin üstünde kocaman bir kafa vardı; yalnız bu kafanın bir gövdesi, kolları ya da bacakları yoktu. Kafanın üstünde saç da yoktu ama gözleri, burnu ve ağzı vardı. En büyük devin kafasından bile büyüktü.

Dorothy ona merak ve korkuyla bakarken, gözler yavaşça ona dönerek sertçe ve dimdik bakmaya başladı. Sonra ağız kıvıldadı ve Dorothy onun şöyle dediğini duydu:

“Ben muhteşem ve kudretli Oz. Sen kimsin ve neden beni görmek istedin?”

Bu kocaman kafadan çıkan ses, Dorothy’nin korktuğu kadar korkunç değildi. O yüzden tüm cesaretini toplayarak, “Ben küçük ve uysal Dorothy,” dedi. “Yardımlarını istemeye geldim.”

Gözler bir dakika boyunca onu süzdü. Sonra ses, “O gümüş ayakkabılar nereden geldi?” diye sordu.

“Bunları Doğu’nun Kötü Cadısı’ndan aldım. Evim onun üstüne düştü ve onu öldürdü,” diye yanıt verdi Dorothy.

“Alnındaki iz nereden geldi?” diye devam etti ses.

“Kuzey’in İyi Cadısı beni öptü ve size yolladı,” dedi Dorothy.

Gözler yine ona sertçe baktı ve onun doğruyu söylediğini gördü. Oz, “Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

“Beni Em Teyze ve Henry Enişte’nin yanına, Kansas’a geri göndermeni,” diye dürüstçe yanıtladı Dorothy. “Ne kadar güzel olsa da ben sizin diyarınızı

sevmedim. Ayrıca eminim, Em Teyze bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğum için çok endişelenmiştir.”

“Bunu neden yapayım?” diye sordu Oz.

“Çünkü sen güçlüsün, bense zayıfım; çünkü sen Muhteşem Oz’sun, bense ufacık bir kızım.”

“Ama Doğu’nun Kötü Cadısı’nı öldürebilecek kadar güçlüymüşsün,” dedi Oz.

“O oluverdi,” dedi Dorothy sadece. “Ben bir şey yapmadım.”

“Peki,” dedi kocaman kafa, “sana yanıtımı vereceğim. Sen de karşılığında benim için bir şey yapmazsan, seni Kansas’a geri göndermemi bekleyemezsin. Bu topraklarda herkes kazandığı şeyin karşılığını ödemelidir. Eğer sihirli gücümü kullanıp seni eve geri göndermemi istiyorsan, önce benim için bir şey yapmalısın. Sen bana yardım et, ben de sana yardım edeyim.”

“Ne yapacağım?” diye sordu Dorothy.

“Batı’nın Kötü Cadısı’nı yok et,” diye yanıt verdi Oz.

Çok şaşırان Dorothy, “Ama bunu yapamam!” diye haykırdı.

“Doğu’nun Kötü Cadısı’nı yok ettin ve ayağında da kuvvetli bir büyüye sahip olan gümüş ayakkabılar var. Bu diyarda artık sadece bir tane kötü cadı kaldı ve sen onun öldüğünü söylediğinde ben de seni Kansas’a geri götüreceğim, daha önce değil. Şimdi git ve görevini yerine getirmeden benim karşıma gelme.”

Dorothy üzüntüyle taht odasından çıktı ve arkadaşlarına olanları anlattı. Arkadaşları da üzül-müştü ama ona yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Dorothy odasına döndü, yatağa yattı ve ağlayarak uykuya daldı.

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker, Korkuluk'u çağırdı.

Korkuluk onun peşinden gitti ve taht odasına girince, zümrüt tahtta çok tatlı bir hanımefendinin oturduğunu gördü. Kadın yeşil, ipek bir elbise giymişti ve dalgalanan yeşil saçlarında zümrütlerden bir taç vardı. Omuzlarından çıkan kanatları öyle muhteşem renklerde ve öyle hafifti ki en ufak bir hava akımında titreşiyorlardı.

Korkuluk, bedenini dolduran samanların izin verdiğince bu güzel yaratığın önünde eğildi ve kadın da ona tatlılıkla bakarak, "Ben muhteşem ve kudretli Oz," dedi. "Sen kimsin ve neden beni görmek istedin?"

Karşısında Dorothy'nin bahsettiği kocaman kafayı görmeyi bekleyen Korkuluk oldukça şaşır-mıştı, fakat cesurca yanıt verdi.

"Ben yalnızca samanla doldurulmuş bir korkuluğum. O nedenle beynim yok ve senden kafama saman yerine bir beyin koymanı istemeye geldim, böylece ben de diğerleri gibi bir insan olurum."

"Bunu neden yapayım?" diye sordu kadın.

"Çünkü sen bilge ve kuvvetlisin, ayrıca bana başka hiç kimse yardım edemez," diye yanıt verdi Korkuluk.

“Ben asla karşılıksız iyilik yapmam,” dedi Oz, “fakat sana söz veriyorum. Eğer benim için Batı’nın Kötü Cadısı’nı yok edersen sana bir beyin vereceğim. Hem de öyle iyi bir beyin vereceğim ki Oz Diyarı’ndaki en akıllı yaratık sen olacaksın.”

Korkuluk, şaşkınlıkla, “Cadıyı Dorothy’nin yok etmesini istediğini sanıyordum,” dedi.

“Öyle. Onu kimin yok ettiği umurumda değil, fakat o ortadan kaybolmadan dileğini yerine getirmeyeceğim. Şimdi git ve çok istediğin beyni hak edene kadar benim karşıma gelme.”

Korkuluk üzüntüyle arkadaşlarının yanına döndü ve Oz’un söylediklerini anlattı. Dorothy muhteşem büyücünün onun gördüğü gibi kocaman bir kafa değil de tatlı bir kadın olduğunu duyunca şaşırdı.

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker, Teneke Adam’ı çağırdı.

Böylece Teneke Adam onun peşine düştü ve taht odasına girdi. Oz’un kocaman bir kafa mı yoksa tatlı bir kadın mı olacağını bilmiyordu, ama tatlı bir kadın olmasını umuyordu.

Fakat Teneke Adam karşısında ne kafayı ne de kadını buldu. Oz korkunç bir yaratığın şekline bürünmüştü. Neredeyse bir fil kadar iriydi ve altındaki taht onu zorlukta taşıyormuş gibi görünüyordu. Yaratığın kafası bir gergedanın kafasına benziyordu ama yüzünde beş tane göz vardı. Bedeninden çıkan beş kolu ve uzun, ince beş bacağı vardı. Her tarafı

kalın, sık tüylerle kaplıydı ve bundan daha korkunç görünümlü bir yaratık hayal bile edilemezdi.

“Ben muhteşem ve kudretli Oz,” dedi canavar, kükremeyi andıran sesiyle. “Sen kimsin ve neden beni görmek istedin?”

“Ben tenekeden yapılmış bir adamım. Bir kalbim yok, o yüzden de sevemiyorum. Bana bir kalp vermen için yalvarıyorum, böylece diğer insanlar gibi olabilirim.”

“Bunu neden yapayım?” dedi canavar.

“Çünkü rica ediyorum ve bunu ancak sen yapabilirsin,” diye yanıt verdi Teneke Adam.

Bunun üzerine Oz alçak sesle kükredi ama sertçe, “Eğer kalp istiyorsan bunu hak etmelisin,” dedi.

“Nasıl?” diye sordu Teneke Adam.

“Dorothy’nin, Batı’nın Kötü Cadısı’nı yok etmesine yardım et,” diye karşılık verdi canavar. “Cadı ortadan kaybolduğunda bana gel, ben de sana Oz Diyarı’nın en büyük, en kibar ve en sevgi dolu kalbini vereyim.”

Teneke Adam üzüntüyle arkadaşlarının yanına döndü ve gördüğü korkunç canavarı anlattı.

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker, Aslan’ı Oz’un huzuruna çıkardı.

Aslan içeri girdikten sonra merakla etrafa bakındı ve tahtın koca bir alev topuna dönüştüğünü gördü. Bu öyle kuvvetli ve parlak bir alev topuydu ki, Aslan ona zorlukla bakabiliyordu. İlk başta Oz’un yanlışlıkla alev aldığını ve yandığını sandı, fakat

yaklaşmaya kalktığında alevler öyle yoğunlaştı ki hayvancağızın bıyıkları yandı ve zavallı Aslan kapının yanına koşarak bir köşeye sindi.

Sonra ateş topunun içinden gelen alçak bir ses, “Ben muhteşem ve kudretli Oz,” dedi. “Beni neden görmek istedin?”

Aslan, “Ben korkak bir aslanım,” diye yanıt verdi. “Her şeyden korkuyorum. Bana cesaret vermeni istiyorum, böylece insanların söylediği gibi tüm hayvanların kralı olabilirim.”

“Sana neden cesaret vereyim?” dedi Oz.

“Çünkü sen bütün büyücülerin en muhteşemisin ve benim dileğimi yalnızca sen yerine getirebilirsin,” diye karşılık verdi Aslan.

Ateş topu bir süre daha kuvvetle yandı, sonra ses, “Bana kötü cadının yok edildiğine dair kanıt getirdiğin an sana cesaret vereceğim. Fakat kötü cadı yaşadığı sürece sen de korkak olarak kalacaksın.”

Aslan bu sözcükler karşısında sinirlenmişti, ama karşılık veremedi ve kendini dışarı attı. Dışarıda bekleyen arkadaşlarına büyücüyle arasında geçen korkunç konuşmayı anlattı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Dorothy üzüntüyle.

“Yapabileceğimiz tek bir şey var,” dedi Aslan, “o da Parıltıların topraklarına gidip kötü cadıyı bulmak ve onu yok etmek.”

“Peki başaramazsak?” diye sordu Dorothy üzüntüyle.

“O zaman asla cesaretim olmaz,” dedi Aslan.

Korkuluk, “Benim de beynim olmaz,” dedi.

Teneke Adam, “Benim de kalbim olmaz,” diye ekledi.

Dorothy ağlamaya başlayarak, “Ben de Em Teyze’yle Henry Enişte’yi bir daha asla göremem,” dedi. “Oraya gitmek zorundayım.”

“Ben de seninle geliyorum ama cadıyı öldüremeyecek kadar korkağım,” dedi Aslan.

“Ben de geliyorum,” dedi Korkuluk. “Ama öyle ahmağım ki size yardım edebileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Bende bir cadıyı yok edecek yürek yok,” dedi Teneke Adam, “ama yine de sizinle geleceğim.”

Böylece, ertesi sabah yola çıkmaya karar verdiler. Erkenden ve gün ışıyana kadar mışıl mışıl uyudular.

12. BÖLÜM

KÖTÜ CADİ NEREDE?

Yeşil bıyıklı asker onları Zümrüt Kenti'nin sokaklarından geçirerek, Kapı Muhafızı'nın yaşadığı odaya kadar eşlik etti. Muhafız onların gözlüklerini anahtarıyla açarak büyük kutuya attı, sonra arkadaşlarımız için kapıyı kibarca açtı.

“Hangi yol Batı'nın Kötü Cadısı'na gidiyor?” diye sordu Dorothy.

“Yol yok ki,” dedi Kapı Muhafızı. “O tarafa kimse gitmek istemez.”

“O zaman onu nasıl bulacağız?” dedi Dorothy.

“Çok kolay,” diye yanıt verdi adam. “Batıya, güneşin battığı tarafa yürüyün, onu bulmamanız imkânsız.”

Maceracılarımız ona teşekkür ederek, batıya döndüler ve papatyalarla süslenmiş yumuşacık çimenlerin üstünde yürümeye başladılar. Dorothy'nin üze-

rinde hâlâ sarayda giydiği elbise vardı, fakat küçük kız şaşkınlıkla elbisenin artık yeşil değil, bembeyaz olduğunu gördü. Toto'nun boynundaki kurdele de yeşil rengini kaybetmiş ve Dorothy'nin elbisesi kadar beyaz olmuştu.

Zümrüt Kenti'ni geride bıraktılar, ama ilerledikçe yol daha da engebeli ve yokuşlu hâle geldi. Burada yürümek çok zordu, üstelik etrafta hiç çiftlik ya da ev yoktu.

Öğleden sonra güneş yüzlerini iyice yakmaya başladı, çünkü gölgesine sığınabilecekleri bir ağaç bile yoktu. Bu yüzden Dorothy, Toto ve Aslan daha akşam olmadan yorulular ve çimenlere uzanarak uyumaya başladılar. Teneke Adam'la Korkuluk da onların başında nöbet tuttular.

Batı'nın Kötü Cadısı'nın tek gözü vardı, fakat bu göz bir teleskop kadar kuvvetli olduğundan her yeri görebiliyordu. Bu nedenle, şatosunun kapısının önünde otururken, Dorothy'nin uyuduğunu ve arkadaşlarının onun etrafında beklediğini gördü. Çok uzakta olsalar da cadı kendi topraklarında bu yabancıları görünce sinirlendi ve boynuna asılmış gümüş düdüğü kuvvetle üfledi.

Bir anda dört bir yandan akın akın kurtlar toplandı. Uzun bacakları, öfkeli gözleri ve keskin dişleri vardı.

“Oradakilerin yanına gidin,” dedi cadı, “ve hepsini yok edin.”

Kurtların lideri, “Pekâlâ,” dedi ve peşinde sürünün geri kalanıyla, hızla uzaklaştı.

Neyse ki Korkuluk ve Teneke Adam uyanıktı ve kurtların geldiğini duydular.

“Ben onlarla dövüşürüm,” dedi Teneke Adam, “Arkama geç de onlarla ilk ben karşılaşayım.”

Teneke Adam iyice bilediği baltasını çıkardı ve kurtlarla dövüşerek hepsini kaçırdı.

Ertesi gün Dorothy olanları öğrenince epey korktu. Dorothy hayatlarını kurtardığı için Teneke Adam’a teşekkür etti ve kahvaltısını etti, sonra hep birlikte tekrar yollara düştüler.

Aynı sabah kötü cadı da şatosunun kapısına çıktı ve uzakları görebildiği gözüyle etrafa baktı. Gönderdiği tüm kurtların bozguna uğratıldığını ve yabancıların hâlâ onun topraklarında yolculuk ettiğini gördü. Bu onu daha da çok kızdırdı ve cadı, gümüş düdüğünü iki kez çaldı.

Ve bir anda, gökyüzünü bile karartacak kadar çok karga uçarak ona doğru geldi.

Kötü cadı, kargaların kralına, “Hemen şu yabancıların üstüne uçun,” dedi. “Onlardan kurtulun.”

Kargalar sürü hâlinde Dorothy ve arkadaşlarının üstüne doğru uçtu. Küçük kız onları görünce çok korktu.

Fakat Korkuluk, “Ben onlarla dövüşürüm,” dedi. “Hemen yere yatın da size bir şey olmasın.”

Hepsi yere uzandıktan sonra ayakta kalan Korkuluk, kollarını iki yana uzattı. Bütün kuşlar korkuluklardan korktuğu için kargalar da korktu ve onun yanına yanaşmaya cesaret edemediler. Fakat kargaların kralı, “Bu sadece samanla dolu bir adam,” dedi.

Kargaların kralı yaklaşınca, Korkuluk onu tek hamlede yere indirdi. Başka bir karga gelince Korkuluk onu da bir tokatla yere serdi. Korkuluk’un eli kırk kere kalktı ve her şey bittiğinde kargaların hepsi kaçmıştı. Sonra Korkuluk, arkadaşlarına kalkmalarını söyledi ve hep birlikte yola devam ettiler.

Kötü cadı tekrar etrafa baktığında bütün kargaların kaçtığını gördü ve korkunç bir öfkeye kapılarak gümüş düdüğünü üç kez çaldı.

O an havada korkunç bir vızıltı duyuldu ve kara arılardan oluşan koca bir küme ona doğru yaklaştı.

“Şu yabancıların yanına gidin ve onları sokun!” diye emretti cadı ve arılar hızla uçarak Dorothy ve arkadaşlarının yanına geldi. Fakat Teneke Adam onları gördü ve Korkuluk da ne yapacaklarına karar verdi.

“İçimdeki samanı çıkarıp Dorothy, Aslan ve küçük köpeğin üstüne serp, böylece arılar onları sokamaz.” Teneke Adam samanla üstlerini tamamen kaplarken Dorothy de Aslan’a iyice sokuldu ve Toto’yu kucağına aldı.

Arılar geldi ve karşılarında Teneke Adam dışında sokacak kimse bulamadı, sonra ona saldırmaya kalktılar ve hepsinin iğnesi kırıldı.

Diğerleri ayağa kalktılar ve Dorothy, Korkuluk'un içine saman dolduran Teneke Adam'a yardım etti. Korkuluk eskisinden de iyi şekilde ayağa kalkınca maceracılar bir kez daha yola düştüler.

Kötü cadı, kara arılarının bozgununu görünce o kadar sinirlendi ki ayaklarını yere vurdu, saçını başını yoldu ve dişlerini gıcırdattı. Ve hemen Parıltı kölelerinden bir düzine çağırarak onlara bu yabancıları yok etmeleri emrini verdi.

Parıltılar pek cesur yaratıklar değillerdi, fakat onlara söyleneni yapmak zorundaydılar. Bu yüzden Dorothy'nin yanına gelene kadar yürümeye devam ettiler. Sonra Aslan onlara öyle bir kükredi ki zavallı Parıltılar neye uğradıklarını şaşırıp tabanları yağladılar.

Şatoya döndüklerinde kötü cadı onları dövdü ve çalışmaya gönderdi, sonra da oturup ne yapacağını düşündü. Yabancıları yok etme planlarının hiçbirinin işe yaramadığına inanamıyordu, ama o kuvvetli ve kötü bir cadıydı, biraz düşününce ne yapacağını buldu.

Dolabında, elmaslar ve yakutlarla süslenmiş altın bir şapka vardı. Bu altın şapka büyülydü. Ona sahip olan kişi üç kez, onun istediği her şeyi yapacak olan kanatlı maymunları çağırabilirdi. Fakat üç ke-

reden fazla onlara hükmedemezdi. Kötü cadı şimdiye kadar onları iki kere çağırmıştı. Birincisinde Parıltıları kölesi hâline getirmiş ve bu toprakların hâkimi olmuştu. İkincisinde Muhteşem Oz'la savaşmış ve onu Batı topraklarından atmıştı. Cadının tek hakkı kalmıştı, o yüzden tüm güçlerini seferber etmeden şapkayı kullanmak istemiyordu. Fakat vahşi kurtlar, yabani kargalar, kara arılar ve köleleri kaçtıklarına göre cadı, Dorothy ve arkadaşlarından kurtulmak için tek yol kaldığını biliyordu.

Bu nedenle altın şapkayı aldı ve başına yerleştirdi. Sonra sol ayağının üstünde durarak yavaşça, “Ep-pe, ep-pe, kak-ke!” dedi.

Sonra sağ ayağının üstünde durarak, “Hil-lo, hol-lo, hel-lo!” dedi.

Ardından iki ayağının birden üstüne basarak, “Ziz-zi, zuz-zi, zuk!” dedi.

Büyü kendini göstermeye başlamıştı. Gökyüzü karardı ve bir anda bir sürü kanatlı maymun, cadının etrafını sardı.

Maymunların lideri, cadının yanına uçtu. “Bizi üçüncü ve son kez çağırdınız,” dedi. “Dileğiniz nedir?”

Topraklarımdaki şu yabancıların yanına gidin ve aslan dışındakileri yok edin,” dedi kötü cadı. “O hayvanı bana getirin, çünkü ona bir at gibi koşum takıp çalıştıracam.”

“Dileğiniz yerine getirilecek,” dedi maymunların lideri. Sonra kanatlı maymunlar havalandı ve Dorothy’yle arkadaşlarının yanına doğru uçtu.

Maymunların birkaçı Teneke Adam’ı yakaladılar ve onu sarp kayalarla kaplı toprakların üstünde bıraktılar. Teneke Adam fena hâlde çizildi ve yıprandı, ne hareket edebilecek ne de inleyecek gücü kaldı.

Başka maymunlar, uzun parmaklarıyla Korkuluk’u yakaladılar ve kafasıyla gövdesindeki bütün samanları dışarı çektiler. Şapkasını, ayakkabılarını ve giysilerini toprak hâline getirip uzun bir ağacın tepesine bıraktılar.

Maymunların geri kalanı da Aslan’ın boynuna bir ip doladılar ve hayvancık hareket edemeyecek hâlde gelene kadar bacaklarını başını ve gövdesini iple bağladılar. Sonra onu cadının şatosuna doğru uçurarak, kaçamasın diye yüksek çitlerle çevrili bir bahçeye bıraktılar.

Fakat Dorothy’ye hiç zarar vermediler. Dorothy, kollarında Toto’yla, arkadaşlarının başına gelen korkunç şeyleri izlerken az sonra sıranın kendine geleceğini biliyordu. Kanatlı maymunların lideri ona doğru uçtu; uzun, kıllı kollarını uzattı ve çirkin suratıyla korkunç şekilde sırttı. Fakat Dorothy’nin alnında iyi cadının öpücüğünün bıraktığı izi görünce hemen durdu ve diğerlerinin de ona dokunmamasını işaret etti.

“Bu küçük kıza zarar veremeyiz,” dedi onlara, “çünkü onu iyi güçler koruyor ve bunlar da kötü güçlerden kuvvetlidir. Tek yapabileceğimiz onu kötü cadının şatosuna götürüp oraya bırakmak.”

Böylece, dikkatli ve nazik şekilde, Dorothy’yi kollarına aldılar ve hızla şatoya uçtular. Dorothy’yi kapının önüne koyduktan sonra maymunların lideri cadıya, “Elimizden geldiği kadarıyla size itaat ettik,” dedi. Teneke Adam ve Korkuluk yok edildiler, Aslan da bahçenize hapsedildi. Bu küçük kıza ve kucağındaki köpeğe zarar veremeyiz. Bizim üzerimizdeki gücünüz artık sona erdi ve bizi bir daha asla görmeyeceksiniz.”

Ardından tüm kanatlı maymunlar havalandılar, bir süre sonra da gözden kayboldular.

Kötü cadı, Dorothy’nin alnındaki izi gördüğünde hem şaşırdı hem de endişelendi; çünkü tıpkı kanatlı maymunlar gibi o da bu kıza zarar vermeye cesaret edemezdi. Dorothy’nin ayaklarına bakıp da gümüş ayakkabıları görünce, sahip oldukları kuvvetli büyüü bildiğinden korkuyla titremeye başladı. Önce hemen oradan kaçmak istedi, fakat Dorothy’nin gözlerine bakınca onun ne kadar saf bir çocuk olduğunu ve ayakkabıların ona verdiği gücün farkında bile olmadığını anladı. Gülerek kendi kendine, “Onu kölem yapabilirim,” diye düşündü. “Gücünü nasıl kullanacağını bilmiyor bile.” Sonra Dorothy’ye döndü.

“Benimle gel, eğer dediklerimi yapmazsan sonun tıpkı Teneke Adam ve Korkuluk gibi olur.”

Cadı, Dorothy’yi mutfığa götürdü; ona bulaşıkları yıkamasını, yerleri süpürmesini ve ateşi odunla beslemesini söyledi.

Dorothy bütün gün çok çalışıyordu ve cadı onu şemsiyeyle döveceğini söyleyerek tehdit ediyordu. Aslında alnındaki iz yüzünden küçük kıza dokunamazdı fakat Dorothy bunu bilmiyordu. Bir kere sinde cadı, Toto’ya vurmaya kalkınca minik köpek karşılık verdi ve onu ısırıldı, fakat kötü cadının kanı yıllar önce kurduğundan, hiç kanı akmadı.

Kötü cadı, Dorothy’nin ayağındaki gümüş ayakkabıları istiyordu. Bütün gücünü kullanmıştı ve artık altın başlığı da kullanamayacaktı. Fakat gümüş ayakkabıları ele geçirebilirse, kaybettiğinden çok daha fazla güç elde edebilirdi. Ayakkabıları çalabilmek için kızı gözlemeye başladı, ama Dorothy ayakkabılarıyla öyle gurur duyuyordu ki onları sadece gece yatarken ve yıkanırken çıkarıyordu. Cadı karanlıktan ve sudan öyle korkuyordu ki ne gece ne de Dorothy yıkanırken ayakkabıları alabiliyordu. Cadı o güne kadar suya asla dokunmamıştı ve buna asla izin veremezdi.

Fakat kurnaz cadı en sonunda bir plan yaptı. Mutfağın ortasına bir demir çubuk koydu ve onu insan gözünden gizleyecek bir büyü yaptı. Dorothy mutfığa girdiğinde, görmediği için demir çubuğa

takılıp düştü ve ayağından fırlayan ayakkabıyı cadı hemen kaparak kendi ayağına geçiriverdi.

Kötü cadı çok mutluydu çünkü ayakkabının teki sayesinde büyüünün yarısını ele geçirmişti ve Dorothy bunu nasıl yapacağını bilmese de bu büyüü ona karşı kullanamayacaktı.

Cadının, ayakkabısını giydiğini gören Dorothy öfkeyle, “Bana ayakkabımı geri ver!” dedi.

“Vermeyeceğim,” dedi cadı. “Bu benim ayakkabım.”

“Sen ne kötü bir yaratıksın,” dedi Dorothy. “Ayakkabımı almaya hakkın yok.”

“Bu da bir şey mi?” diye karşılık verdi cadı. “Çok geçmeden diğer tekini de alacağım.”

İyice sinirlenen Dorothy, yerde duran kovayı alıp cadının üstüne boca etti ve onu baştan aşağı ıslattı.

Kötü cadı korku dolu bir çığlık attı ve küçülmeye başladı. “Yaptığımı beğendin mi?” diye bağırdı. “Biraz sonra yok olacağım!”

Onu öyle görünce gerçekten korkan Dorothy, “Çok özür dilerim,” dedi.

Cadı, “Suyun beni mahvedeceğini bilmiyor musun?” diye inledi çaresizce.

“Elbette bilmiyorum,” dedi Dorothy. “Bunu nasıl bilebilirim ki?”

“Biraz sonra yok olacağım ve şato sana kalacak. Ben kötü bir cadıyım ve senin gibi küçük bir kızın sonumu getireceğini hiç düşünmemiştim!”

Bu sözlerin ardından cadı eriyerek ortadan kayboldu. Yerde kalan ayakkabısını alan Dorothy onu bir bezle sildi ve tekrar ayağına giydi. En sonunda özgür kaldığı için bahçeye, Aslan'ın yanına koştu ve Batı'nın Kötü Cadısı'nın yok olduğunu, artık bu tuhaf diyarda esir olmadıklarını söyledi.

13. BÖLÜM

KURTARMA ZAMANI

Dorothy'nin parmaklıkların arasından kurtardığı Korkak Aslan çok sevindi ve birlikte şatoya giderek Parıltılara artık özgür olduklarını haber verdiler. Yıllardır kötü cadının eziyet ettiği zavallı Parıltılar bu habere çok sevindiler ve bugünü bayram ilan ederek her sene kutlamaya karar verdiler.

“Keşke dostlarımız Korkuluk ve Teneke Adam da burada olsalardı,” dedi Aslan. “Ne güzel olurdu.”

“Acaba onları kurtaramaz mıyız?” diye sordu Dorothy.

“Deneyebiliriz,” diye karşılık verdi Aslan.

Sarı Parıltılardan yardım istemeye karar verdiler. Parıltılar seve seve kabul edince hep birlikte, arkadaşlarını aramak için yollara düştüler. İki gün boyunca yürüdükten sonra sarp kayalıkların üstün-

de yatan, harap olmuş ve her tarafı eğilmiş Teneke Adam'ı buldular. Baltası yanındaydı, ama sapı kırılmış ve bıçağı paslanmıştı.

Sarı Parıltılar onu özenle Sarı Şato'ya taşırlarken Dorothy ağladı ve Aslan'ın da gözünden birkaç damla yaş düştü. Şatoya vardıklarında Dorothy, "Aranızda tenekeci olan var mı?" diye sordu.

"Evet," dediler diğerleri. "Çok iyi birkaç teneke-cimiz var."

Tenekeçiler ellerinde aletleriyle koşa geldiklerinde Dorothy, "Teneke Adam'ın gövdesindeki yamuklukları düzeltip onu yeniden eski şekline getirebilir misiniz?" diye sordu.

Tenekeçiler onu dikkatle incelediler ve Teneke Adam'ı eski hâline getirebileceklerini söylediler. Böylece şatonun sarı odalarından birinde işe koyularak üç gece dört gün çalıştılar ve Teneke Adam'ı eski hâline getirmeyi başardılar. Teneke Adam'ın üstünde artık bir sürü lehimlenmiş yama vardı, ama Teneke Adam kibirli bir yaratık olmadığından bunu hiç dert etmedi.

"Keşke Korkuluk da burada olsaydı," dedi Teneke Adam. "Ne kadar mutlu olurum."

Dorothy, "Onu bulmaya çalışmalıyız," dedi.

Dorothy, Parıltılardan yardım istedi. Onlar da iki gün boyunca yürüdüler ve en sonunda, kanatlı maymunların Korkuluk'un kıyafetlerini attığı yüksek ağacı buldular.

Bu, çok uzun, kurumuş bir ağaçtı ve gövdesi de kimsenin tırmanamayacağı kadar düzdü, fakat Teneke Adam, “Ben bu ağacı keserim, böylece Korkuluk’un kıyafetlerini alabiliriz,” dedi.

Parıltılar, Teneke Adam’ı tamir ederken; bir tanesi baltasına altından bir sap yapıp, kırık sapın yerine onu takmıştı. Diğerleri de bıçağı pastan arındırarak parlatmışlar, eskisinden de keskin hâle getirmişlerdi.

Teneke Adam hemen işe koyuldu ve kısa süre sonra ağaç çatırtıyla yıkılırken, Korkuluk’un kıyafetleri de Teneke Adam’ın ayaklarının dibine düşüverdi.

Dorothy kıyafetleri kaldırdı ve hemen şatoya dönerek içini taze, temiz samanla doldurdular. Korkuluk eskisinden de iyi şekilde ayağa kalkarak hepsine, onu kurtardıkları için teşekkür etti.

Bu mutluluk dolu anlardan sonra Dorothy, “Oz’a geri gidip sözünü yerine getirmesini istemeliyiz,” dedi.

“Evet,” dedi Teneke Adam. “En sonunda kalbim olacak.”

“Benim de beynim olacak,” dedi Korkuluk.

“Benim de cesaretim olacak,” diye ekledi Aslan.

Dorothy ellerini çırparak, “Ben de Kansas’a geri döneceğim,” diye haykırdı. “Ah, yarın ilk iş olarak Zümrüt Kenti’ne doğru yola çıkalım!”

Yola çıkmadan önce Dorothy, cadının dolabına giderek sepetini yiyeceklerle doldurdu ve bunu yaparken altın şapkayı gördü. Şapkayı başına taktı ve kafasına tam olduğunu gördü. Şapkanın nasıl bir büyüsü olduğunu bilmiyordu fakat bunu çok beğenerek yol boyunca takmaya karar verdi.

Artık yola çıkmaya hazırlardı ve Zümrüt Kenti’nin yolunu tuttular.

14. BÖLÜM

KANATLI MAYMUNLAR

Zümrüt Kenti'nden kötü cadının şatosuna giden bir yol olmadığı gibi, dönüş yolu da yoktu. Dorothy ve arkadaşları şatoya kanatlı maymunlar tarafından getirildikleri için yürüyerek nasıl döneceklerini bilmiyorlar, fakat sarı papatyalarla dolu çayırlarda doğuya, güneşin doğduğu tarafa gitmeleri gerektiğini tahmin ediyorlardı. Öğlene kadar her şey yolundaydı, fakat güneş tam tepelerindeyken nereye gideceklerini bilemedikleri için kayboldular. Yürümeye devam ettiler ve gece olunca Teneke Adam ve Korkuluk dışında hepsi sarı çiçeklerin arasına uzanarak mışıl mışıl uyudu.

Ertesi sabah güneş bir bulutun arkasına saklanmıştı, ama maceracılar sanki yolu biliyorlarmış gibi dosdoğru yürümeye devam ettiler.

“Yeterince yürürsek,” dedi Dorothy, “eminim bir yere varırız.”

Fakat günler geçti ve kızıl çayırlardan başka bir şeyle karşılaşmadılar. Dorothy cesaretini kaybetti. Çimenlere oturup arkadaşlarına baktı, onlar da oturdular. Zavallı Toto bile kelebek kovalayamayacak kadar yorgundu.

“Belki de fareleri çağırmalıyız,” dedi Dorothy en sonunda, “Herhâlde onlar Zümrüt Kenti’ne nasıl gidileceğini biliyorlardır.”

“Elbette!” diye haykırdı Korkuluk. “Bunu neden daha önce düşünemedik?”

Dorothy, fareleri çağırdı; birkaç dakika içinde minik ayakların tıkırtılarını duymaya başladılar ve az sonra dört bir yanları farelerle doldu. Başlarındaki kraliçe, “Sizin için ne yapabilirim dostlarım?” diye sordu incecik sesiyle.

“Yolumuzu kaybettik,” dedi Dorothy. “Bize Zümrüt Kenti’nin nerede olduğunu söyler misiniz?”

“Elbette,” diye yanıt verdi Kraliçe, “ama bu çok uzun bir yol ve çok yorulursunuz.” Sonra Dorothy’nin altın şapkasını fark etti ve “Neden şapkanın büyüsünü kullanıp kanatlı maymunları çağırıyor-sun?” dedi. “Onlar sizi Oz şehrine bir saatten kısa sürede götürürler.”

Dorothy şaşkınlıkla, “Bir büyü olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Ne büyüsü var?”

“Altın şapkanın içinde yazıyor,” diye yanıt verdi kraliçe. “Ama eğer kanatlı maymunları çağırarak-

sanız biz hemen kaçmalıyız, çok haylaz yaratıklar olduklarından bize zarar verebilirler.”

“Bana zarar vermezler mi?” diye sordu Dorothy.

“Ah, hayır. Şapkayı giyenin emirlerine uymak zorundalar. Hoşça kal!” Fareler geldikleri hızla ortadan kayboldular.

Dorothy altın şapkanın içine baktı ve bir şeyler yazdığını gördü. Yazılanları dikkatle okuduktan sonra şapkayı başına geri taktı.

“Epe, ep-pe, kak-ke!” dedi sol ayağının üstüne basarak.

Onun ne yaptığını anlamayan Korkuluk, “Ne dedin?” diye sordu.

“Hil-lo, hol-lo, hel-lo!” diye devam etti Dorothy, bu kez sağ ayağının üstünde.

Sonra iki ayağının üstüne basarak, “Ziz-zi, zuz-zi, zuk!” dedi ve bir anda duyulan kanat sesleriyle, kanatlı maymunlar ortaya çıkıverdi.

Liderleri, Dorothy'nin önünde eğildi ve "Dileğiniz nedir?" diye sordu.

"Zümrüt Kenti'ne gitmek istiyoruz," dedi Dorothy. "Yolumuzu kaybettik."

Maymun, "Biz sizi taşıyoruz," dedi ve göz açıp kapayana kadar maymunlar hepsini yakalayarak havalandılar. Hep birlikte yeşil çayırların, güzel ormanların, mavi derelerin üstünden uçtular.

Biraz sonra Dorothy aşağı baktı ve Zümrüt Kenti'nin yemyeşil ışıldayan surlarını gördü. Maymunların nasıl bu kadar hızlı uçtuklarına şaşırsa da yolculuğun sona ermesine sevinmişti. Tuhaf yaratıklar Dorothy ve arkadaşlarını şehrin kapısına bıraktılar, Dorothy'yi selamladılar ve hep birlikte uçarak uzaklaştılar.

"İyi bir yolculuktu," dedi Dorothy.

"Evet, ne kadar hızlı geldik," diye karşılık verdi Aslan. "İyi ki o altın şapkayı yanına almışsın!"

15. BÖLÜM

KUDRETLİ OZ'UN SIRRI

Dört yolcu Zümrüt Kenti'nin kocaman kapısında durup zili çaldılar. Kapıyı açan muhafız şaşkınlıkla, "Ne?" dedi. "Siz geri mi döndünüz?"

"Görmüyor musun, döndük işte," diye yanıt verdi Korkuluk.

"Ama ben sizin, Batı'nın Kötü Cadısı'na gittiğinizi sanıyordum."

"Gittik zaten," dedi Korkuluk.

"Sizi serbest mi bıraktı?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

"Yok olduğu için bizi orada tutamadı," diye açıkladı Korkuluk.

"Yok mu oldu! İşte bu çok iyi haber," dedi adam. "Onu kim yok etti?"

"Dorothy," dedi Aslan.

Adam, "Şu işe bak!" diye bağırdı ve Dorothy'nin önünde eğildi.

Sonra küçük odasına giderek yeşil gözlükleri çıkardı ve daha önce yaptığı gibi Dorothy'yle arkadaşlarının gözüne takarak kilitledi. Zümrüt Kenti'ne girdiklerinde, Kapı Muhafızı'ndan haberi alan halk, maceracılarımızın etrafına toplandı ve onlarla birlikte Oz'un sarayının önüne kadar geldi.

Yeşil bıyıklı asker hâlâ kapının önünde nöbet tutuyordu ve onların geçmesine hemen izin verdi. Yeşil kız da Oz'un huzuruna çıkmadan önce hazırlanmaları için onları odalarına götürdü.

Asker, Dorothy ve arkadaşlarının kötü cadıyı yok ettiğini Oz'a söyledi, fakat Oz ona yanıt vermedi. Aslında Oz'un onları hemen yanına çağıracağını sanmışlardı fakat öyle olmadı. Sonraki gün, hatta ondan sonraki gün de Oz'dan bir haber gelmedi. Bekleyiş gittikçe yorucu ve can sıkıcı bir hâl almaya başlayınca Dorothy ve arkadaşları, kötü cadıyı öldürmelerine rağmen Oz'un onlarla konuşmamasının kabalık olduğunu düşündüler. Korkuluk en sonunda yeşil kızla Oz'a bir mesaj gönderdi ve eğer Oz onları hemen görmezse, bunu kanatlı maymunları çağırarak kendisinin yapacağını söyledi. Büyücü bu mesajı aldığında çok korktu ve onlara mesaj göndererek ertesi sabah onları göreceğini söyledi. Kanatlı maymunlarla bir kez Batı topraklarında karşılaşmıştı ve onları bir kez daha görmeyi hiç istemiyordu.

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker onları almaya geldi ve hep birlikte taht odasına girdiler.

Hepsi de Oz'u daha önce karşılaştıkları şekilde görmeyi bekliyordu fakat odanın boş olduğunu gördüler. Kapıya yakın durarak birbirlerine iyice sokuldular çünkü odanın boş hâli, daha önceki hâllerinden çok daha korkutucuydu.

Aniden tavandan gelen bir ses duydular: “Ben muhteşem ve kudretli Oz. Beni neden görmek istediniz?”

Dorothy sağa sola bakıp kimseyi görmeyince, “Neredesin?” diye sordu.

“Her yerdeyim,” diye yanıt verdi ses, “fakat fani gözler için görünmezim. Şimdi tahtıma oturacağım, o zaman benimle konuşabilirsiniz.”

Ses gerçekten de artık tahttan geliyordu. Tahta doğru yaklaşan Dorothy, “Sözünü yerine getirmeni istemek için buradayız Oz,” dedi.

Ses, “Kötü cadı gerçekten yok edildi mi?” diye sordu ve Dorothy sesin biraz titrediğini fark etti.

“Evet,” diye yanıt verdi. “Onu bir kova suyla erittim.”

“Ah, ne çabuk!” dedi ses. “Şimdi gidip yarın gelin çünkü bunun üzerine düşünmem gerekiyor.”

“Zaten bir sürü zamanın oldu,” dedi kızmaya başlayan Teneke Adam.

Korkuluk, “Bir gün daha beklemeyeceğiz,” dedi.

“Bize verdiğin sözleri tutmalısın!” diye bağırdı Dorothy.

Aslan, büyücüyü korkutmanın iyi olacağını düşündü ve öyle yüksek sesle, öyle korkunç kükredi ki Toto korkuyla yerinden sıçrayarak odanın bir köşesinde duran paravanı devirdi. Düşen paravanın sesiyle o tarafa dönen Dorothy ve arkadaşları şaşkınlıkla bakakaldılar. Paravanın arkasından kel kafalı, kırışık suratlı, ihtiyar bir adam çıkmıştı ve en az onu izleyenler kadar şaşırılmış görünüyordu.

Baltasını kaldıran Teneke Adam, “Sen de kimsin?” dedi.

“Ben muhteşem ve kudretli Oz,” dedi ihtiyar adam titrek bir sesle. “Lütfen bana vurmayın, istediğiniz her şeyi yapacağım.”

“Sen zavallı bir ihtiyarsın!” diye haykırdı Dorothy.

“Sessiz ol canım,” dedi Oz. “Yüksek sesle konuşsan seni duyabilirler, ben o zaman mahvolurum. Benim muhteşem bir büyücü olmam gerekiyor.”

“Değil misin?” diye sordu Dorothy.

“Hem de hiç değilim canım, ben sadece sıradan bir adamım.”

“Yoo, sadece öyle değilsin,” dedi Korkuluk. “Sen aynı zamanda bir sahtekârsın.”

Küçük adam sanki bu söz onu memnun etmiş gibi ellerini ovuşturarak, “Kesinlikle!” dedi. “Ben bir sahtekârim.”

“Ama anlamıyorum,” dedi Dorothy. “Ben seni nasıl kocaman bir kafa olarak gördüm?”

“Benim numaralarımından biriydi,” diye yanıt verdi Oz. “Lütfen bu tarafa gelin de her şeyi anlatayım.”

Oz, Dorothy ve arkadaşlarını, taht odasının arka tarafındaki ufak bir odaya götürdü ve halının üstünde yatan, kâğıtlardan yapılmış ve dikkatle boyanmış kafayı gösterdi.

“Bunu tavandan telle sarkıtmıştım,” dedi Oz. “Paravanın arkasında durdum ve ipleri çekip gevşeterek gözleriyle ağzının hareket etmesini sağladım.”

“Peki ya sesi?” diye sordu Dorothy.

“Ah, ben çok iyi bir vantroloğum,” dedi ufak adam. “Sesimin istediğim yerden duyulmasını sağlarım, o yüzden kafanın konuştuğunu sandın.” Korkuluk’a tatlı bir kadın olarak görünmesini sağlayan elbise ve maskeyi gösterdi. Teneke Adam da o korkunç hayvanın, dikilerek birleştirilmiş kürklerden başka bir şey olmadığını gördü. Sahtekâr büyücü, alev topunu da tavandan sarkıtmıştı. Bu aslında üstüne gazyağı dökülmüş bir top pamuktan başka bir şey değildi.

“Gerçekten de bu sahtekârlığın yüzünden utanmalısın,” dedi Korkuluk.

“Ben... Utanıyorum zaten,” dedi ufak adam üzüntüyle, “ama yapabileceğim tek şey buydu. Lütfen oturun –bir sürü sandalye var– ben de size hikâyemi anlatayım. Ben Omaha’da doğdum.”

“Ama orası Kansas’a çok yakındır!” diye haykırdı Dorothy.

“Olabilir ama buraya çok uzak,” dedi Oz başını üzüntüyle iki yana sallayarak. “Büyüdüğümde bir vantrolog oldum, bildiğiniz bütün kuşları ve diğer hayvanları taklit edebiliyordum.” Oz kedi gibi miyavlayınca Toto kulaklarını dikip kediyi bulmak için etrafa bakınmaya başladı. “Bir süre sonra,” diye devam etti Oz, “bundan sıkıldım ve baloncu olmaya karar verdim.”

“O nedir?” diye sordu Dorothy.

“Şirkte çalışan ve gösteri günü geldiğinde balonla yükselip müşteri toplayan kişiye baloncu denir,” diye açıkladı Oz.

“Ah,” dedi Dorothy. “Tamam.”

“Günün birinde ipler dolandığı için balonu indirmedim ve üstüne üstlük bir hava akımına kapıldım. İki gün boyunca havada sürüklendikten sonra kendimi tuhaf ve güzel bir şehrin üstünde buldum. Sapasağlam yere indim fakat bulutların arasından yere indiğimi gören insanlar beni büyücü sandılar ve korktukları için söylediğim her şeyi yapmaya söz verdiler. Ben de onlardan bu şehri kurup içine bir de saray inşa etmelerini istedim. Sonra, bu diyar yemyeşil ve güzel olduğundan, buraya Zümrüt Kenti adını vermeye karar verdim. İnsanlar inandırıcı bulsunlar ve her şeyi yeşil görsünler diye herkese yeşil gözlük taktım.”

“Yani burada her şey yeşil değil mi?” diye sordu Dorothy.

“Burasının başka şehirlerden bir farkı yok,” diye yanıt verdi Oz, “ama yeşil gözlük takarsan elbette her şey yeşil görünür. Ben buraya ilk geldiğimde genç bir adamdım, ama şimdi çok yaşlıyım. Buranın halkı o kadar uzun zamandır yeşil gözlük takıyor ki bazıları kentin gerçekten de zümrütten yapıldığına inanıyor. Zümrüt Kenti’ni insanları mutlu etmek için yaptım ve bugüne kadar herkese iyi davrandım, ama bu saray yapıldığından beri kendimi buraya kapattım ve hiç kimseyi görmedim.

En büyük korkularımdan biri cadılardı, çünkü onların gerçekten de olağanüstü şeyler yapabildiğini gördüm. Bu yüzden senelerdir korku içinde yaşıyordum ve senin evinin Doğu’nun Cadısı’nın üstüne düştüğünü gördüğümde çok rahatladım. Bana geldiğinde diğer cadıyı da yok edersen istediğin her şeyi vermeye hazırdım; fakat şimdi sen onu yok ettikten sonra, bu sözleri yerine getiremeyeceğimi söylerken utanıyorum.”

“Bence sen çok kötü birisin,” dedi Dorothy.

“Hayır canım, ben gerçekten çok iyi bir insanım ama ne yazık ki çok beceriksiz bir büyücüyum.”

“Bana beyin vermeyecek misin?” diye sordu Korkuluk.

“İhtiyacın yok ki. Her gün bir şey öğreniyorsun. Bebeğin beyni vardır ama fazla şey bilmez. Bilgiyi

getiren şey deneyimdir ve dünyada ne kadar uzun süre yaşarsan o kadar deneyim elde edersin.”

“Bu doğru olabilir,” dedi Korkuluk, “ama bana beyin vermezsen çok mutsuz olacağım.”

Sahte büyücü ona dikkatle baktı. “Eh,” dedi iç çekerek. “Dediğim gibi pek büyücü sayılmam ama yarın sabah yanıma gelirsen kafana bir beyin koyarım. Ama bana nasıl kullanacağını sorma, bunu kendin keşfetmek zorundasın.”

“Ah, teşekkürler!” diye haykırdı Korkuluk. “Korkma, onu kullanmanın bir yolunu bulurum!”

“Peki ya benim cesaretim?” diye sordu Aslan endişeyle.

“Senin zaten cesaretin var, buna eminim,” diye yanıt verdi Oz. “Tek ihtiyacın olan kendine güvenmen. Tehlikeyle karşı karşıya geldiğinde korkmayan tek bir canlı bile yoktur. Gerçek cesaret, korkmana rağmen tehlikeyle yüzleşebilmendir ve sende bu cesareten çok var.”

“Olabilir ama ben hâlâ eskisi kadar korkuyorum,” dedi Aslan. “Bana korkumu unutturacak cinsten bir cesaret vermezsen gerçekten çok mutsuz olacağım.”

“Tamam o hâlde,” diye yanıt verdi Oz. “Yarın istediğin cesareti sana vereceğim.”

“Peki benim kalbim?” diye sordu Teneke Adam.

“Sana gelince,” dedi Oz. “Bence kalp isteyerek doğru yapmıyorsun. Kalp birçoklarını mutsuz eder.

Keşke sen de kalbin olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu anlayabilsen.”

“O senin düşüncen,” dedi Teneke Adam. “Bana bir kalp versen bütün üzüntülere dayanabilirim.”

“Peki o hâlde,” dedi Oz. “Yarın gel de sana bir kalp vereyim. O kadar uzun zamandır büyücü rolünü oynuyorum ki, bir süre daha devam edebilirim.”

“Peki ben Kansas’a nasıl döneceğim?” diye sordu Dorothy.

“Bunu düşünmemiz gerek,” diye yanıt verdi ufak adam. “Bana birkaç gün ver de seni çölden nasıl çıkaracağımı bulayım. Bu arada hepiniz benim davetlimsiniz ve halkım size hizmet etmekten mutlu olur. Benim sizden sadece tek ricam var. Sırrımı saklamalı ve bir sahtekâr olduğumu kimseye söylememelisiniz.”

Hepsi büyücünün sırrını saklayacağına söz vererek, mutlulukla odasına gitti. Dorothy bile onun kendisini Kansas’a gönderebileceğini ve bunu başarsa ‘bu koca sahtekârı’ affedebileceğini düşünüyordu.

16. BÖLÜM

BÜYÜ SANATI VE KOCA SAHTEKÂR

Ertesi gün Korkuluk arkadaşlarına, “Beni tebrik edin,” dedi. “En sonunda bir beyne sahip olacağım ve sıradan bir adam hâline geleceğim.” Sonra koşarak taht odasına gitti ve kapıyı çaldı.

“Girin,” dedi Oz.

Korkuluk girdi ve ihtiyar ufak adamın pencere kenarında kara kara düşünerek oturduğunu gördü. Çekinerek, “Ben beynim için gelmiştim,” dedi.

“Ah, evet, lütfen şu sandalyeye otur,” diye yanıt verdi Oz. “Kafanı gövdenden ayıracağım için üzgünüm ama beynini doğru düzgün yerleştirmenin tek yolu bu.”

“Hiç sorun değil,” dedi Korkuluk. “Geri taktığında daha iyi olacağı sürece kafamı gövdemden ayırmanda bir sakınca yok.”

Büyücü onun kafasını çıkardı ve içindeki samanı boşalttı. Arkadaki küçük odaya giderek bir avuç

kepek aldı, bunu da iğneler ve çivilerle bir güzel karıştırdı. Korkuluk'un kafasının tepesini bununla doldurdu ve geri kalan boşlukları da samanla tıkadı.

“Artık harika bir adam olacaksın çünkü sana çivi gibi bir beyin verdim,” dedi.

Korkuluk mutlu ve gururlu, odadan ayrılarak arkadaşlarının yanına döndü.

Dorothy ona şüpheyle baktı. Korkuluk'un tepesi yamulmuş gibi görünüyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu küçük kız.

“Şimdiden akıllandığımı hissedebiliyorum,” diye yanıt verdi Korkuluk neşeyle. “Beynime alıştığım da her şeyi biliyor olacağım.”

“Kafandan neden iğneler ve çiviler fırlamış?” diye sordu Teneke Adam.

“Bu, keskin zekâlı olduğunun kanıtı,” dedi Aslan.

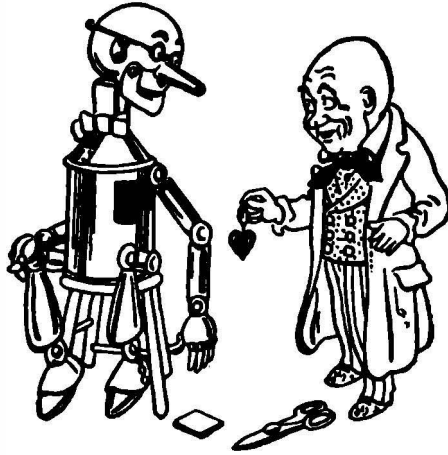
“Eh, ben de gidip Oz'dan kalbimi almalıyım,” dedi Teneke Adam. Taht odasına gitti ve kapıyı çaldı.

Oz, “Girin!” deyince Teneke Adam odaya girdi. “Kalbim için geldim,” dedi.

“Pekâlâ,” diye yanıt verdi ufak adam. “Ama kalbi doğru yere koyabilmek için göğsünde bir delik açmalıyım. Umarım canın acımaz.”

“Ah, hayır,” diye yanıt verdi Teneke Adam. “Hissetmem bile.”

Böylece Oz, bir bahçe makası getirerek, Teneke Adam'ın göğsünün sol tarafında kare şeklinde ufak

bir delik açtı. Sonra minik odadaki çekmeceye giderek, ipekten yapılmış ve talaşla doldurulmuş güzel bir kalp çıkardı.

“Çok güzel değil mi?” diye sordu.

Çok sevinen Teneke Adam, “Kesinlikle!” dedi. “Peki bu iyi bir kalp mi?”

“Hem de çok,” diye yanıt verdi Oz. Kalbi Teneke Adam’ın göğsüne yerleştirdi, sonra kestiği kısmı geri kapatarak bir güzel lehimledi.

“İşte artık gurur duyabileceğin bir kalbin var,” dedi. “Göğsüne yama yaptığım için üzgünüm ama bunun başka bir yolu yoktu.”

“Hiç önemli değil,” dedi Teneke Adam mutlulukla. “Sana minnettarım, bu iyiliğini unutmayaçağım.” Sonra mutluluğunu arkadaşlarıyla paylaşmak için onların yanına gitti.

Sırada Aslan vardı. Taht odasına gidip kapıyı çaldı.

“Girin,” dedi Oz.

Odaya giren Aslan, “Cesaretim için geldim,” dedi.

“Pekâlâ,” diye yanıt verdi Oz. “Sana cesaret vereceğim.”

Dolaba gitti, raftan kare şeklinde yeşil bir şişe çıkardı ve şişenin içindekini bir tabağa koydu. Bunu, kokudan pek de hoşnut olmadığı belli olan Aslan’ın önüne koydu.

“İç bunu,” dedi.

“Bu nedir?” diye sordu Aslan.

“Eh, içinde olsaydı cesaret olacaktı,” dedi Oz. “Elbette biliyorsun, cesaret insanın içinde olur, o yüzden sen bunu içene kadar adına cesaret diyemeyiz. Bence bir an önce içmelisin.”

Aslan daha fazla beklemeden kaptakilerin hepsini içiverdi.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Oz.

Aslan, “Cesaretle dolu,” diye yanıt verdi ve neşeyle arkadaşlarının yanına döndü.

Yalnız kalınca gülümsemeye başlayan Oz, Korkuluk, Teneke Adam ve Aslan’a tam da istediklerini sandıkları şeyi vermeyi başardığını düşündü. “Tüm bu canlılar benden yapılması imkânsız şeyler yapmamı beklerken, ben nasıl sahtekâr olmam? Aslan, Teneke Adam ve Korkuluk’u mutlu etmek çok kolay oldu, çünkü benim her şeyi yapabileceğimi sanıyorlardı. Fakat Dorothy’yi Kansas’a geri göndermek için hayal gücünden fazlasına ihtiyacım olacak ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

17. BÖLÜM

HAVALANAN BALON

Dorothy üç gün boyunca Oz'dan hiç haber almadı. Arkadaşları mutluluk içinde olsa da Dorothy için bugünler üzücü ve zorluydu. Korkuluk kafasında muhteşem düşünceler olduğunu, fakat bunları kendisi dışında kimsenin anlamayacağını söylüyordu. Teneke Adam yürürken kalbinin göğsünde tıpırdadığını hissedebiliyordu ve canlıyken olduğundan çok daha şefkatli bir kalbe kavuştuğunu anlatıyordu. Aslan dünyada hiçbir şeyden korkmadığını ve korkunç Kalidaların bir düzinesiyle bile karşı karşıya gelebileceğini söylüyordu.

Yani Kansas'ı çok özleyen Dorothy dışında herkes isteğine kavuşmuştu.

Dördüncü gün Oz onu çağırdı ve Dorothy koşa koşa taht odasına girdiğinde, onu memnuniyetle selamladı. "Otur çocuğum," dedi. "Sanırım seni bu diyardan kurtarmanın yolunu buldum."

"Kansas'a mı dönüyorum?"

“Şey, bundan pek emin değilim,” dedi Oz, “çünkü Kansas’ın ne tarafta olduğunu bilmiyorum. Ama ilk önce çölü aşmalısın, sonra işin kolaylaşacaktır.”

“Çölü nasıl aşacağım?” diye sordu Dorothy.

“Eh, işin aslı ben de buraya hortumun sürüklediği bir balonda geldim. Bence bu çölden sadece hava yoluyla kurtulabilirsin. Hortum çıkarmak güçlerimin ötesinde, fakat bir balon yapabileceğime inanıyorum. Balonu sıcak havayla doldurursak uçabilir. Soğuk hava o kadar iyi değil, çünkü soğuduğunda balon düşebilir ve çölün ortasında kayboluruz.”

“Biz!” diye haykırdı Dorothy. “Sen de benimle mi geliyorsun?”

“Elbette,” dedi Oz. “Bir sahtekâr olmaktan çok yoruludum. Eğer sarayımdan dışarı çıkarsam insanlar benim büyücü olmadığımı anlar ve onları kandırdığım için bana çok kızarlar. O yüzden burada kapalı kalmaktansa, Kansas’a dönüp sirke katılmayı tercih ederim.”

“Benimle gelmeden mutluluk duyarım,” dedi Dorothy.

Oz, “Teşekkürler,” diye karşılık verdi. “Şimdi bana yardım et de balonumuzu yapmaya başlayalım.”

Oz yeşilin farklı tonlarında ipek şeritler keserken, Dorothy de şeritleri birbirine dikti. Biraz zor oldu, ama üç gün sonra kocaman balonu tamamlayabildiler. “Ama binebilmek için bize bir de sepet lazım,” dedi Oz. Yeşil bıyıklı askere kocaman bir sepet getirmesini söyledi ve sepeti halatlarla balona bağladı.

Her şey hazır olduğunda Oz halkına, bulutlarda yaşayan büyücü kardeşini ziyarete gittiğini söyledi. Kısa sürede bütün kentin bundan haberi oldu ve orada yaşayan herkes bu muhteşem manzarayı izlemeye geldi.

Teneke Adam'ın kestiği odunlarla, balonun altında kocaman bir ateş yaktilar. Balon yavaşça şişti ve en sonunda havalanmaya başladı.

Oz balona binerken halkına, "Ben bir süre burada olmayacağım," dedi. "Yokluğumda sizi Korkuluk yönetecek. Ona da tıpkı bana yaptığınız gibi itaat etmenizi istiyorum." Sonra Dorothy'ye döndü. "Acele et yoksa balon havalanacak."

"Toto'yu bulamıyorum," diye yanıt verdi, köpeğini geride bırakmak istemeyen Dorothy. Toto bir kedinin peşinde kalabalığın içine dalmıştı, Dorothy en sonunda onu buldu ve kucaklayarak balona doğru koştu. Balona birkaç adım kalmıştı ve Oz ona yardım etmek için sepetten dışarı uzandığında balonu yere bağlayan halatlar aniden koptu ve balon havalandı.

"Geri gel!" diye haykırdı Dorothy. "Ben de gelmek istiyorum!"

"Dönemem çocuğum," diye seslendi Oz sepetten. "Elveda!"

Bütün halk, "Elveda!" diye karşılık verdi ve giden sevgili büyücülerinin arkasından yaşlı gözlerle baktılar.

18. BÖLÜM

GÜNEY'E YOLCULUK

Kansas'a dönme umutları bir kez daha yıkılan Dorothy ağlamaya başladı, fakat biraz düşününce balona binmediğine memnun bile oldu. Hem Dorothy hem de arkadaşları, Oz'u kaybettikleri için çok üzüldüler.

Zümrüt Kenti'nin yeni hükümdarı Korkuluk, bir büyücü olmasa da halk tarafından çok sevilmişti, çünkü bu dünyada doldurulmuş bir adam tarafından yönetilen tek şehir burasıydı.

Oz'un balonla birlikte uçup gitmesinin ardından dört arkadaş taht odasında buluştular. Korkuluk kocaman tahta oturdu ve diğerleri saygıyla onun önünde durdular.

"Çok da talihsiz değiliz," dedi Korkuluk. "Bu saray ve Zümrüt Kenti bize ait ve istediğimiz her şeyi yapabiliriz. Çok kısa süre önce bir mısır tarlasının ortasındaki bir direğe asılı duruyordum, ama şimdi bu güzel şehri yönetiyorum ve çok mutluyum."

“Ben de dünyada en çok istediğim şeye, bir kalbe kavuştum,” dedi Teneke Adam.

Aslan alçak gönüllülükle, “Ben de yaşayan en cesur hayvanlardan biri olduğum için çok memnunum,” dedi.

“Keşke Dorothy de Zümrüt Kenti’nde mutlu olabilseydi,” diye devam etti Korkuluk. “O zaman sonsuza kadar hep birlikte mutluluk içinde yaşırdık.”

“Ama ben burada yaşamak istemiyorum,” diye bağırdı Dorothy. “Ben Kansas’a dönüp Em Teyze ve Henry Enişte’yle birlikte yaşamak istiyorum.”

“Peki o zaman ne yapabiliriz?” diye sordu Teneke Adam.

Korkuluk düşünmeye karar verdi ve kendini öyle çok zorladı ki iğneler ve çiviler kafasından dışarı fırlamaya başladı. En sonunda, “Neden kanatlı maymunları çağırmıyoruz?” dedi. “Onlar Dorothy’nin çölü aşmasına yardım ederler.”

“Bu hiç aklıma gelmemişti,” dedi Dorothy neşeyle. “Ben hemen gidip altın şapkayı getireyim.”

Dorothy altın şapkayla birlikte taht odasına geldi, sihirli sözcükleri söyledi ve bir anda, açık pencereden içeri doluşan kanatlı maymunlarla çevrildi.

“Bizi ikinci kez çağırıyorsun,” dedi maymunların lideri, Dorothy’nin önünde eğilerek. “Dileğin nedir?”

“Uçarak beni Kansas’a götürmenizi istiyorum,” dedi Dorothy.

Ama maymunların lideri başını iki yana salladı. “Bunu yapamayız,” dedi. “Biz bu diyarın yaratıklarıyız ve bu diyardan çıkamayız.” Tekrar yerlere kadar eğilerek selam verdi ve kanatlarını açarak, diğer maymunlarla birlikte uçup uzaklaştı.

Dorothy neredeyse ağlayacaktı. “Bir dileğimi boşu boşuna harcamış oldum,” dedi. “Maymunlar bana yardım edemediler.”

Yumuşak kalpli Teneke Adam, “Bu çok kötü oldu,” dedi.

Korkuluk tekrar düşünmeye başladı ama kafası öyle bir oynadı ki Dorothy zavallılığın beyninin patlamasından korktu.

“Yeşil bıyıklı askeri çağıralım,” dedi Korkuluk. “Onun tavsiyesini isteyelim.”

Yeşil bıyıklı asker odaya girince, “Bu küçük kız çölü geçmek istiyor,” dedi Korkuluk. “Bunu nasıl yapabilir?”

Asker, “Bilmiyorum,” diye yanıt verdi. “Ama Glinda bilebilir.”

“Glinda kim?” diye sordu Korkuluk.

“Güney’in Cadısı. Tüm cadıların en güçlüsüdür ve Çeyrekliklerin hükümdarıdır. Çok yaşlı olmasına rağmen hâlâ çok güzel olduğu söylenir.”

“Onun şatosuna nasıl gidebilirim?” diye sordu Dorothy.

“Yol doğruca Güney Diyarı’na gider ama büyük tehlikelerle doludur. Ormanda vahşi hayvanlar ve

yabancıları hiç sevmeyen tuhaf insanlar olduğunu duydum. Bu yüzden Çeyreklikler, Zümrüt Kenti'ne hiç gelmiyorlar.”

Askeri odadan gönderdiler ve Korkuluk, “Tehlikelere rağmen en iyi yol Dorothy'nin Glinda'ya giderek ondan yardım istemesi gibi görünüyor,” dedi. “Zümrüt Kenti'nde kalırsa Kansas'a asla geri dönemez.”

“Ben Dorothy'yle gideceğim,” dedi Aslan. “Şehirden sıkıldım ve ormanı özledim. Biliyorsunuz ben vahşi bir hayvanım. Ayrıca Dorothy'yi de bizim koruması gerekiyor.”

“Bu doğru,” dedi Teneke Adam. “Baltam onun hizmetindedir, yani ben de Dorothy'yle birlikte Güney Diyarı'na gidiyorum.”

“Ne zaman yola çıkacağız?” diye sordu Korkuluk.

Diğerleri şaşkınlık içinde, “Sen de mi geliyorsun?” diye sordular.

“Elbette. Dorothy olmasaydı asla bir beyne kavuşamazdım. Beni bir sopanın tepesinden alıp Zümrüt Kenti'ne getirdi. Ben de onu Kansas'a gidene kadar yalnız bırakmayacağım.”

“Teşekkürler,” dedi Dorothy minnettarlıkla. “Bana karşı çok iyisiniz, ama sanırım hemen yola çıkmalıyım.”

“Yola yarın sabah çıkalım,” dedi Korkuluk. “Şimdi odalarımıza gidip hazırlanalım, bu uzun bir yolculuk olacak.”

19. BÖLÜM

ASLAN ORMANLAR KRALI OLUYOR

Ertesi gün herkesle vedalaşarak yola çıktılar. Güneye yönelen maceracılarımız, parlak güneşin altında umut ve neşeyle doluydu. Dorothy eve döneceği için heyecanlanıyor, Korkuluk ve Teneke Adam onun yanında oldukları için mutluluk duyuyorlardı. Aslan tekrar ormana dönecek olmanın keyfiyle nefis havayı koklarken, Toto kelebeklerin peşinde koşturuyor ve havlıyordu.

“Şehir hayatı bana hiç uymuyor,” dedi Aslan. “Buraya geldiğimden beri öyle çok zayıfladım ki ormandaki diğer hayvanlara ne kadar cesur olduğumu gösteremem diye endişeleniyorum.”

Dönüp Zümrüt Kenti’ne son bir kez baktılar. Tek görebildikleri, yeşil duvarların ötesindeki kuleler ve hepsinin üstündeki sarayın kubbesiydi.

Kalbinin göğsünde tıkırdadığını hisseden Teneke Adam, “Aslında Oz hiç de fena bir büyücü değildi,” dedi.

“Bana da çok iyi bir beyin verdi,” dedi Korkuluk.

“Eğer Oz’da bana verdiğinin çeyreği kadar cesaret olsaydı, son derece cesur bir adam olurdu,” diye ekledi Aslan.

Dorothy hiçbir şey demedi. Oz ona verdiği sözü tutmasa da elinden geleni yapmıştı, bu yüzden Dorothy onu affetmişti. Onun da dediği gibi, beceriksiz bir büyücü olsa da iyi bir insandı.

Yolculuğun ilk günü yeşil çayırlar ve Zümrüt Kenti’ni saran rengârenk çiçekler arasında geçti. Geceyi çimenlerin üstünde, yıldızların altında geçirdiler ve mışıl mışıl uyudular.

Sabah yürümeye devam ettiler ve sık bir ormana vardılar. Ormanın etrafından dolaşmak olanaksızdı çünkü iki tarafa doğru göz alabildiğine uzanıyordu, ayrıca Dorothy ve arkadaşları kaybolma ihtimaline karşı yön değiştirmeye cesaret edemediler. Bu yüzden ormanın içinden daha kolay geçebilecekleri bir yer aramaya başladılar.

En sonunda ağaçların arasından geçecek bir yer bulduklarında etrafına neşeyle bakan Aslan, “Bu orman harika,” dedi. “Hiç böyle güzel bir yer görmemiştim. Hayatımın sonuna kadar burada yaşayabilirim. Ayaklarımızın altında hışırdayan şu yumuşacık yapraklara, ağaçları kaplayan şu yemyeşil yosunlara bakın. Burası bir yabani hayvan için mükemmel bir yuva.”

Hava iyice kararana kadar ormanda yürümeye devam ettiler. Gece Dorothy, Aslan ve Toto uyurken, Korkuluk ve Teneke Adam her zamanki gibi nöbet tuttular.

Sabah olunca tekrar yola çıktılar. Çok gitmeden, birçok hayvan aynı anda homurdanıyormuş gibi gelen bir gürültü duydular. Toto biraz ürkse de diğerleri korkmadan yola devam ettiler. Bir süre sonra bir açıklığa çıktılar ve ormanın bütün hayvanlarının bu meydanda toplandığını gördüler. Dorothy filleri, kaplanları ve ayıları daha önce sadece resimlerde görmüştü, o yüzden biraz korktu. Aslan onlara dönerek hayvanların bir toplantı yaptığını ve seslerden anlaşıldığı kadarıyla başlarının dertte olduğunu söyledi.

Aslan konuşurken onu duyan hayvanlar bir anda sustu ve kaplanların en irisi, Aslan'ın önüne gelerek onu selamladı. "Ey ormanların kralı, hoş geldin," dedi kaplan. "Düşmanla savaşmaya ve ormanın hayvanlarına huzur getirmek için tam zamanında geldin."

"Sorun nedir?" diye sordu Aslan sessizce.

"Kısa süre önce ormana gelen korkunç bir yaratık var," diye yanıt verdi kaplan. "Bu canavar bir örümceğe benziyor ama gövdesi bir fil kadar, bacakları da ağaç gövdesi gibi kalın. Bu canavar ormanda yürürken bacaklarının biriyle yakaladığı bir hayvanı tıpkı bir örümceğin yediği sinek gibi ağzına

atıyor. O korkunç canavar hayattayken hiçbirimiz güvende değiliz. Bu toplantıyı da kendimizi nasıl koruyacağımızı tartışmak için yaptık.”

Aslan bir süre düşündükten sonra, “Bu ormanda başka aslan var mı?” diye sordu.

“Hayır. Eskiden vardı ama canavar hepsini yedi. Zaten hiçbiri senin kadar büyük ve cesur değildi.”

“Eğer düşmanınızı yok edersem benim karşımda eğilip bana ormanın kralı olarak itaat edecek misiniz?” diye sordu Aslan.

Kaplan ve bütün diğer hayvanlar coşkuyla, “Edeceğiz!” diye haykırdılar.

Aslan, “Şu koca canavar nerede, söyleyin bakalım,” dedi.

Kaplan, patisiyle işaret ederek, “Şu tarafta, meşe ağaçlarının arasında,” dedi.

Aslan, “Ben şu canavarla savaşıırken, siz de arkadaşlarıma iyi bakın,” dedi. Sonra arkadaşlarına veda etti ve düşmanı ile savaşmak için gururla uzaklaştı.

Aslan onu bulduğunda örümcek uyuyordu ve öyle çirkin görünüyordu ki Aslan elinde olmadan yüzünü buruşturdu. Bacakları tıpkı kaplanın söylediği gibi upuzundu ve gövdesi de kara kıllarla kaplıydı. Ayak büyüklüğünde dişleriyle kocaman bir ağzı vardı ama kafası, gövdesine bir yaban arısının beli gibi ince bir boyunla bağlanmıştı. Bu canavara uyurken saldırmanın en iyisi olduğunu bilen Aslan

hemen planını yaptı ve uzun bir sıçrayışla canavarın sırtına indi, sonra da keskin pençesini savurarak onu yere seriverdi. Ardından, koşarak orman hayvanlarının yanına gitti ve gururla, “Artık düşmandan korkmanıza gerek yok!” dedi.

Diğer hayvanlar ormanın yeni kralının önünde eğildi ve Aslan da Dorothy’yi güvenle Kansas’a gönderdikten sonra ormana dönüp onları yöneteceğine söz verdi.

20. BÖLÜM

ÇEYREKLİKLER DİYARI

Dört arkadaş ormanın geri kalanını güvenle geçtikten sonra karşılarına sarp kayalarla dolu dik bir yokuş çıktı.

Korkuluk, “Zor bir tırmanış olacak ama bu tepeyi aşmalıyız,” dedi ve hep birlikte yola koyuldular. İlk kayanın yanına vardıklarında sert bir ses duydu-lar, “Yaklaşmayın!”

“Sen de kimsin?” diye sordu Korkuluk.

Sesin sahibi kayanın üstüne çıkarak, “Bu tepe bize ait ve kimsenin geçmesine izin vermeyeceğiz,” dedi.

“Ama geçmeliyiz,” dedi Korkuluk. “Biz Çeyreklikler diyarına gidiyoruz.”

“Geçemezsiniz!” dedi tuhaf yaratık. Boyu kısacıktı ve kocaman bir kafası vardı. Bu kafanın tepesi düzdü, adamın boynu da kalın ve kırışıklıklarla do-

luydu. Fakat adamın kolları yoktu ve bunu gören Korkuluk, bu zavallı yaratığın onları engelleyemeyeceğini düşünerek, “Üzgünüm ama sen istesen de istemesen bu tepeyi aşmak zorundayız,” dedi.

Adamın kafası aniden bir yay gibi fırladı ve boynunu inanılmaz şekilde, kafası Korkuluk’a vurup onu tepenin dibine gönderene kadar uzadı. Kafa aynı hızla adamın gövdesinin üstüne döndü. Adam gülererek, “Bu, sandığınız kadar kolay olmayacak,” dedi.

Diğer kayaların ardından da kahkahalar yükseldi ve Dorothy her kayanın ardında aynı kolsuz adamlardan olduğunu gördü.

Buna sinirlenen Aslan ileri atıldı, ama o da aynı kafa darbesini yiyip kendini tepenin yamacında buldu. Dorothy onlara yardım etmek için koştu. “Bu adamlar karşısında hiç şansımız yok,” dedi Aslan umutsuzlukla.

Dorothy, “Ne yapacağız?” diye sordu.

“Kanatlı maymunları çağıralım,” dedi Teneke Adam. “Hâlâ bir dilek hakkın var.”

Bunun üzerine Dorothy şapkayı takarak sihirli sözcükleri söyledi. Kanatlı maymunlar her zaman olduğu gibi hemen Dorothy’nin etrafını sardılar.

Maymunların lideri eğilerek, “Dileğin nedir?” diye sordu.

“Bizi tepeden aşırıp Güney Diyarı’na götürün,” dedi Dorothy.

Kanatlı maymunlar Dorothy ve arkadaşlarını, onlara öfkeyle kafa atmaya çalışan koca kafalı yaratıkların üzerinden uçurarak Güney Diyarı'na ulaştırdı.

“Bu bizden son dileğindi,” dedi lider maymun, Dorothy'ye. “Elveda ve iyi şanslar.” Sonra uçan maymunlar kanatlarını açıp havalandırarak gözden kayboldular.

Çeyreklikler ülkesi, muhteşem yeşillikleri, yolları ve köprüleriyle harika görünüyordu. Parıltılar ülkesinde sarıya, Bıdıklar ülkesinde maviye boyanan çitler, köprüler ve evler, burada kırmızıya boyanmıştı. Kısa boylu, kırmızı suratlı ve tombik Çeyreklikler de yemyeşil çimenler ve sararan tahılların arasında kıpkırmızı kıyafetleriyle dikkat çekiyordu.

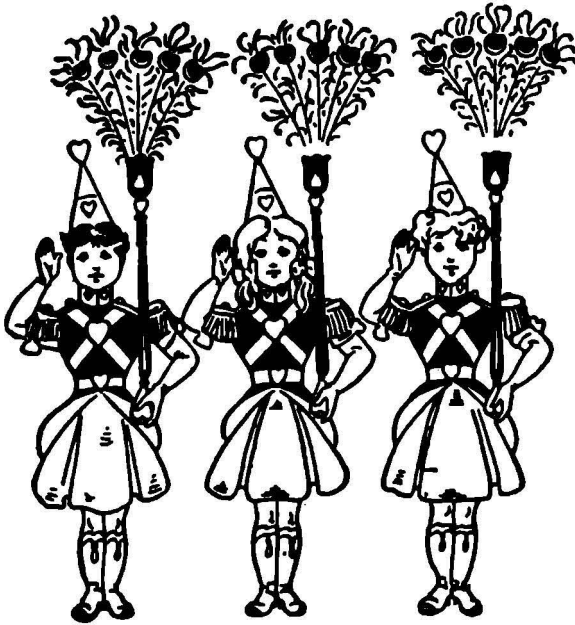
Yakındaki bir çiftliğe gidip Glinda'nın şatosunun yerini sordular.

“Çok uzakta değil,” diye yanıt verdi çiftlik sahibi. “Güneye giden yolu izlerseniz kısa sürede oraya varırsınız.”

Ona teşekkür edip yola düşen maceracılar, tarlaların arasında ilerlediler ve gerçekten de kısa süre sonra çok güzel bir şato gördüler. Şatonun kapısında altın işlemeli kırmızı üniformalar giyen üç genç kız vardı. Dorothy yaklaşıncaya ona, “Güney Diyarı'na neden geldiniz?” diye sordular.

“Burayı yöneten iyi cadıyı görmeye,” diye yanıt verdi Dorothy. “Beni ona götürür müsünüz?”

Asker kız bir süreliğine içeri girdi, sonra geri gelerek cadının Dorothy ve arkadaşlarını kabul edeceğini söyledi.

21. BÖLÜM

İYİ CADİ GLINDA, DOROTHY’NİN DİLEĞİNİ YERİNE GETİRİYOR

Glinda’nın huzuruna çıkmadan önce Dorothy ve arkadaşları kendilerine çekidüzen verdiler. Dorothy yüzünü yıkadı ve saçlarını taradı, Aslan yelesindeki tozları silkeledi, Korkuluk kendini kabarttı ve Teneke Adam da bütün eklemlerini yağladı.

Cadı Glinda’nın huzuruna çıktıklarında, onun yakut bir tahtta oturduğunu gördüler.

Hem genç hem de güzeldi. Kıpırmızı saçları omuzlarına dökülüyordu. Elbisesi bembeyaz, gözleri masmaviydi. “Senin için ne yapabilirim çocuğum?” diye sordu.

Dorothy, cadıya başına gelenlerin hepsini anlattıktan sonra, “En büyük dileğim Kansas’a dönmek,” dedi. “Em Teyze ve Henry Enişte benim için çok üzülüyorlardır.”

Glinda eğildi ve bu tatlı kızın yüzüne bir öpücük kondurdu. “İyi kalpli kız,” dedi. “Eminim seni Kansas’a gönderebilirim. Ama sen de bana altın şapkayı vermelisin.”

“Elbette!” dedi Dorothy neşeyle. “Benim onunla işim bitti, yalnızca üç dilek hakkınız var.”

“Benim de üç dileğe ihtiyacım var zaten,” dedi Glinda gülümseyerek.

Dorothy altın şapkayı uzatırken Glinda, Korkuluk’a, “Dorothy gittiğinde sen ne yapacaksın?” diye sordu.

“Zümrüt Kenti’ne döneceğim,” diye yanıt verdi Korkuluk. “Oz beni oranın yöneticisi yaptı ve halkım da beni seviyor. Tek derdim o çekiçkafaları nasıl geçeceğimi bulmak.”

“Altın şapkanın sahibi olarak kanatlı maymunlardan seni Zümrüt Kenti’nin kapısına götürmelerini isteyeceğim,” dedi Glinda. “İnsanları böyle muhteşem bir yöneticiden mahrum etmek olmaz.”

Sonra Teneke Adam’a dönerek, “Dorothy gittiğinde sen ne yapacaksın?” diye sordu.

Teneke Adam baltasına yaslanarak bir süre düşündü. Sonra, “Parıltılar bana çok iyi davranmışlardı,” dedi. “Kötü cadı öldüğüne göre ben de onları yönetmek isterim. Parıltıları çok seviyorum ve Batı Diyarı’na dönebilirim onları hiç bırakmayacağım.”

“Kanatlı maymunlardan ikinci dileğim, Teneke Adam’ı güven içinde Parıltılar ülkesine ulaştırmala-

rı olacak,” dedi Glinda. “Teneke Adam’ın onları iyi yöneteceğine eminim.”

Sonra Aslan’a döndü. “Dorothy evine döndüğünde sen ne yapacaksın?”

“Çekiçkafaların tepesinin ötesinde bir orman var ve bu ormanın bütün hayvanları beni kralları ilan ettiler. Hayatımın devamını orada, mutluluk içinde geçirmek istiyorum.”

“Kanatlı maymunlardan üçüncü dileğim Aslan’ı ormana geri götürmeleri olacak,” dedi Glinda. “Altın şapkanın bütün dileklerini kullandıktan sonra, şapkayı maymunların liderine vereceğim, böylece onlar da bundan sonra özgür olacaklar.”

Teneke Adam, Korkuluk ve Aslan iyi cadıya içtenlikle teşekkür ettiler. Dorothy de, “Güzel olduğun kadar iyi kalplisin de!” dedi. “Ama beni Kansas’a nasıl göndereceğini söylemedin.”

“Gümüş ayakkabıların çölü geçmeni sağlayacak,” dedi Glinda. “Eğer sahip olduğü gücü bilseydin daha buraya geldiğin ilk gün Em Teyze’nin yanına dönebilirdin.”

“Ama o zaman ben bu güzel beyne kavuşamazdım!” diye haykırdı Korkuluk. “Hayatımı mısır tarlasında geçirmek zorunda kalırdım.”

“Ben de tatlı kalbime kavuşamazdım,” dedi Teneke Adam. “Sonsuza kadar o ormanda dikilip paslanırdım.”

“Ben de korkak yaşamak zorunda kalırdım,” dedi Aslan. “Ormandaki hiçbir hayvan benim hakkımda iyi bir şey söylemezdi.”

“Hepsi doğru,” dedi Dorothy. “Ben de dostlarıma yardım edebildiğim için çok mutluyum. Şimdi hepsi istediklerine kavuştuklarına göre ben de Kansas’a geri dönebilirim.”

İyi cadı, “Gümüş ayakkabıların inanılmaz bir gücü var,” dedi. “Seni üç adımda dünyada istediğin herhangi bir yere götürebilirler. Tek yapman gereken topuklarını birbirine vurmak ve nereye gitmek istediğini söylemek.”

“Eğer öyleyse,” dedi Dorothy neşeyle, “ayakkabıların beni hemen Kansas’a götürmesini istiyorum.”

Bütün arkadaşlarına sarılıp onlarla vedalaştı, sonra Toto’yu kucağına alarak topuklarını birbirine vurdu ve “Beni eve, Em Teyze’ye götürün!” dedi.

Aniden etrafında dönmeye başlayan havayı hissetti. Rüzgârdan kulakları uğulduyordu.

Gümüş ayakkabılarla üç adım attı ve son adımını attığında düşerek yumuşak çimenlerin üzerinde yuvarlandı.

Dorothy doğrulduğunda gördüklerine inanamadı. Kansas’a geri dönmüştü, Henry Enişte hortumda kaybolan kulübenin yerine yeni bir çiftlik evi inşa etmişti ve şimdi de ağıldaki inekleri sağıyordu. Toto, Dorothy’nin kollarından kurtuldu ve neşeyle havlayarak ağıla koştu.

Dorothy ayağa kalktı ve ayağında sadece çoraplarının olduğunu gördü. Gümüş ayakkabılar havadayken ayağından çıkmış, çölde kaybolmuşlardı.

22. BÖLÜM

EVE DÖNÜŞ

Em Teyze lahanaları sulamak için evden çıktığında, ona doğru koşan Dorothy'yi gördü.

“Tatlı yavrum!” diye bağırdı ve küçük kızı kollarına alarak yüzüne öpücükler kondurdu. “Sen nereden geliyorsun böyle?”

“Oz Diyarı’ndan,” dedi Dorothy ciddiyetle. “To-to’yla birlikte geldik. Ah, Em Teyze, eve döndüğüm için öyle mutluyum ki!”

Lyman Frank Baum

(1856 – 1919)

Amerika Birleşik Devletleri'nin New York kentinde doğan L. Frank Baum görkemli bir malikânede büyüdü. On iki yaşında askeri akademiye gönderildi, ancak buraya uyum sağlayamadı. Kâbus gibi geçen iki yıldan sonra panik atak krizleri geçirmeye başladı ve eve döndü.

Babası ona ucuz bir baskı makinesi alınca genç yaşta yazmaya başladı. Erkek kardeşiyle birlikte evlerinin adını verdikleri yerel bir gazete hazırlayıp, bu baskı makinesiyle basıyorlardı.

Baum hayatı boyunca 13 roman dizisi, 9 fantastik roman, 83 kısa öykü, 200'den fazla şiir ve sayısız tiyatro oyunu, makale ve deneme yazmıştır.

Eserleri arasında en ünlüsü ve en çok satanı *Oz Büyücüsü* olmuş, Baum 1919'daki ölümüne kadar on üç *Oz Büyücüsü* kitabı daha yazmıştır. *Oz Büyücüsü* yazarın ölümünden 20 yıl sonra 1939'da sinemaya uyarlanmış ve bu film de sinema klasikleri arasına girmiştir.

KISALTILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- **ALICE HARİKALAR DİYARINDA**
Lewis Carroll
- **BABALAR VE OĞULLAR**
İvan Sergeyeviç Turgenyev
- **BALONLA BEŞ HAFTA**
Jules Verne
- **BAMBİ**
Felix Salten
- **BEYAZ DIŞ**
Jack London
- **BEYAZ GECELER**
Fyodor Mihayloviç Dostoyevski
- **BİNBİR GECE MASALLARI**
Antoine Galland
- **BİR YAZ GECEİ RÜYASI**
William Shakespeare
- **BÜYÜK UMUTLAR**
Charles Dickens
- **ÇALINAN TAÇ**
Mark Twain
- **ÇEKİRDEK**
L. N. Tolstoy
- **ÇOCUKLAR İÇİN NASREDDİN HOCA FIKRALARI**
Derleyen: Memet Fuat
- **ÇOCUKLUK**
L. N. Tolstoy
- **DAVID COPPERFIELD**
Charles Dickens

- **DEFİNE ADASI**
Robert Louis Stevenson
- **DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR**
Alphonse Daudet
- **DEMİR YOLU ÇOCUKLARI**
Edith Nesbit
- **DENİZ KURDU**
Jack London
- **DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH**
Jules Verne
- **DİKANKA YAKINLARINDA BİR ÇİFTLİKTE
AKŞAM TOPLANTILARI**
Nikolay Vasilyeviç Gogol
- **DOKTOR OX'UN DENEYİ**
Jules Verne
- **DON KİŞOT'UN SERÜVENLERİ**
Miguel de Cervantes
- **DÜNYA'NIN MERKEZİNE YOLCULUK**
Jules Verne
- **GİZLİ BAHÇE**
Frances Hodgson Burnett
- **GÖRÜNMEZ ADAM**
H. G. Wells
- **GULLIVER'İN GEZİLERİ**
Jonathan Swift
- **HEIDI**
Johanna Spyri
- **HİKÂYELER**
Anton Çehov

- **HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI**
Mark Twain
- **İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ**
Charles Dickens
- **İKİ YIL OKUL TATİLİ**
Jules Verne
- **İNSAN NEYLE YAŞAR?**
L. N. Tolstoy
- **İŞTE ÖYLE HİKÂYELER**
Rudyard Kipling
- **KAÇIRILAN ÇOCUK**
Robert Louis Stevenson
- **KAYIP DÜNYA**
Arthur Conan Doyle
- **KİM**
Rudyard Kipling
- **KORKUSUZ KAPTANLAR**
Rudyard Kipling
- **KRAL ARTHUR VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ**
Howard Pyle
- **KÜÇÜK DENİZ KIZI**
Hans Christian Andersen
- **KÜÇÜK KADINLAR**
Louisa May Alcott
- **KÜÇÜK LORD**
Frances Hodgson Burnett
- **KÜÇÜK PRENSES**
Frances Hodgson Burnett

- **MOBY DICK**
Herman Melville
- **MONTE CRISTO KONTU**
Alexandre Dumas
- **NOTRE-DAME'IN KAMBURU**
Victor Hugo
- **OLIVER TWIST**
Charles Dickens
- **ON BEŞ YAŞINDA BİR KAPTAN**
Jules Verne
- **ORMAN KİTABI**
Rudyard Kipling
- **OZ BÜYÜCÜSÜ**
L. Frank Baum
- **ÖLÜMSÜZ KAHRAMAN GILGAMIŞ**
Uyarlayan: Gülay Sert
- **ÖMER SEYFETTİN'DEN SEÇME HİKÂYELER**
Ömer Seyfettin
- **PETER PAN**
James Matthew Barrie
- **PİNOKYO**
Carlo Collodi
- **POLLYANNA**
Eleanor H. Porter
- **ROBIN HOOD**
Howard Pyle
- **ROBINSON CRUSOE**
Daniel Defoe

- SEFİLLER
Victor Hugo
- SEKSEN GÜNDE DÜNYA TURU
Jules Verne
- SHERLOCK HOLMES VE DÖRTLERİN YEMİNİ
Arthur Conan Doyle
- SHERLOCK HOLMES VE KIZIL DOSYA
Arthur Conan Doyle
- SHERLOCK HOLMES'UN MACERALARI
Arthur Conan Doyle
- SİYAH İNCİ
Anna Sewell
- SÖĞÜTLÜKTE RÜZGÂR
Kenneth Grahame
- TOM SAWYER
Mark Twain
- TUHAF BİR YILBAŞI ÖYKÜSÜ
Charles Dickens
- UĞULTULU TEPELER
Emily Brontë
- VAHŞETİN ÇAĞRISI
Jack London
- YALNIZ EFE
Ömer Seyfettin

“Artık basmakalıp cinler, cüceler ve perilerle birlikte, yazarların her hikâyeden birtakım ürkütücü dersler çıkarmayı vurgulayarak, tüyler ürpertici ve korkunç olaylar anlatmadığı, yepyeni ‘şaşırtıcı hikâyelerin’ zamanı geldi.”

Amerikalı yazar L. Frank Baum, 1900 yılının Nisan ayında, çocuk edebiyatında yeni bir çığır açacak *Oz Büyücüsü* adlı eserinin ön sözüne bu kelimeleri yazıyordu.

Gerçekten de, Kansas’ın uçsuz bucaksız çayırlarının ortasında yaşarken, korkunç bir hortumla Oz Diyarı’na sürüklenen ve olağanüstü maceralar yaşayan Dorothy’nin öyküsü, çocuk edebiyatına modern bir kimlik kazandırdı. Ülkemizde daha çok film olarak tanınan *Oz Büyücüsü*’nün romanı çok daha sürükleyici, çok daha eğlenceli...

